

Pozsgai Zsolt

Liselotte és a május

-tragikomédia két részben-

**Komédium Színház
Budapest
2004**

Szereplők:

Liselotte.....**Nagy-Kálózy Eszter**

Férfiak:

- Karl, Liselotte régi osztálytársa
- Ludwig, könyvelő
- Henrik
- Heinrich, a vízvezeték-szerelő
- Roland, a költő
- Nikolaus, a hajléktalan
- Fekete Álarcos Férfi.....**Görög László**

/A hét férfi figuráját egyetlen színész játssza/

Történik.

Jelmez: Pap Janó

A rendező munkatársa: Mester Éva

Rendező: Pozsgai Zsolt

Első jelenet

Gyülekeznek a nézők. A színpad nyitott, a gyülekezés alatt már látjuk Liselottét, ahogy lakása konyha-nappalijában sűrög-forog. Hol a tűzhelynél van, hol fut át a szobán a hálószoza felé. Szemben a lakás bejárati ajtaja, ha hátulról megvilágítjuk, áttetsző. Liselotte cipőt próbál, többet is, míg dönt valamelyik mellett. Az asztal megterítve, még itt is rendezkedik valamit. Jön-megy a színpadon. Aztán csöngetés. Megjelenik Karl árnyéka az ajtón. Férfiárnyék, kezében láthatóan virág. Áll szemben. Liselotte elindul az ajtó felé, de félúton megtorpan. Aztán leül egy székre, kezébe hajtja az arcát, vár. A férfi újra csönget. Liselotte feláll, ismét elindul az ajtó felé, de nem nyitja ki, nézi az árnyékot. A férfi egészen lassan elfordul, mint aki el akar menni. Liselotte gyorsan odalép, kinyitja az ajtót. Karl áll, Liselotte is áll. Csönd.

KARL

Szervusz, Liselotte....

LISELOTTE

Szervusz, Karl...

Állnak csöndben

KARL

Régen már...

LISELOTTE

De mennyire...

KARL

Azt hittem, osztálytalálkozó...

LISELOTTE

Á, nem.

KARL

Hogy amiatt. Hogy telefonálsz.

LISELOTTE

Nem volt az... annyira jó osztály... nem járunk össze...

KARL

Nem... jó régen már... de te semmit...

LISELOTTE

Te sem. Csak a bajszod.

KARL

Kinőtt. Hagytam.

LISELOTTE

Jól tetted.

KARL

Gondolod?

LISELOTTE

Ami ki akar nőni, azt hagyni kell...

KARL

Én is így gondolom. Előnytelen?

LISELOTTE

Nem.

KARL

Jó, hogy a nőknek nem nő... vagyis nem mindenkinek... neked nem...

LISELOTTE

Akinek nő, az gyantázza.

KARL

Örülök, hogy látlak, Líz...

LISELOTTE

Ennyi év után... és csak egy telefon...

KARL

Ezen múlik az egész, mi? Egy telefon... ha Bell meghal valami gyerekbetegségben, most ez nincs...

Összenéznek. Felnevetnek.

LISELOTTE

Gyere be, Karl...

KARL

Már gondoltam rá...

Karl bejön, megállnak egymással szemben, kezet fognak. Aztán ügyetlenül ad egy pusztit Liselotte Karlnak, az csak mosolyog, kezében a csokor virág. Most Karl körülnéz.

KARL

Szép helyen vagy... az utca is... zsákutca...

LISELOTTE

Ilyenkor májusban nagyon szeretem... csupa virág minden...

KARL

A zsákutcában nincs átmenő forgalom.

LISELOTTE

Üljünk le.

KARL

Miért?

LISELOTTE

Tehetünk mást?

KARL
Nem.

Leülnek. Karl továbbra is fogja a virágot.

KARL
De te... nem egyedül éltél itt...

LISELOTTE
Ó, nem... egy idős nénit ápoltam...

KARL
Az ám, hiszen te... ápolónői iskolába mentél.... érettségi után...

LISELOTTE
Igen. Tulajdonképpen az első munkám volt az idős nő... ki kellett járni hozzá, fekvőbeteg volt... ragaszkodott hozzá, hogy csak én...

KARL
Mert te már akkor...

LISELOTTE
Mit már akkor?

KARL
Te már akkor... olyan megbízható voltál Líz... a gimnáziumban...

LISELOTTE
Úgy emlékszel?

KARL
Feltétlenül...

LISELOTTE
Szóval itt ragadtam... ide is költöztem... tizenöt évig ápoltam... aztán rám hagyta ezt a lakást, nem volt senkije.

KARL
Tiszta szerencse ez, ilyen időkben, bezzeg mi...

Elhallgat. Erőt vesz magán.

KARL

Bezzeg én most fizethetem életem végéig a lakásrészletet...

LISELOTTE

Tizenöt év után... a hölgy úgy gondolta, tartozik ennyivel...

KARL

Persze, nem is úgy gondoltam...

LISELOTTE

Mit?

KARL

Nem megbántani akartalak, vagy ilyesmi, csak mondom, hogy van, akinek az ölébe hull, van aki meg fizeti... élete végéig...

LISELOTTE

Igen, hát ebben tulajdonképpen szerencsém volt, de nem kívántam a néni halálát... sőt, igazán megszerettük egymást...

KARL

Téged... biztosan nem nehéz... megszeretni Líz...

Csend. Liselotte zavartan áll fel.

LISELOTTE

Főztem neked.

KARL

Igazán? Hát ez igazán...

LISELOTTE

Mindenfélét főztem neked... tessék ... még egy étlapot is összeállítottam, ha már... jössz...

Vidáman az asztalhoz ugrik, egy papírlapot tesz Karl elé, az most, hogy átvehesse, a mellette levő székre rakja a virágcsokrot. Ámulva nézi a papírlapot.

KARL

Hiszen ez...

LISELOTTE

Ezeket esszük... ezeket mind... mind készen van... két napja sütök-főzök...

KARL

Hiszen ezek azok...

LISELOTTE

A kedvenceid, Karl.

KARL

A kedvenceim... ezek szerint te...

Csönd, Liselottéra néz.

LISELOTTE

Ezek szerint én. Igen.

KARL

Ezek szerint... találkoztál vele...

LISELOTTE

Egy fodrászhoz jártunk...

KARL

Egy... fodrászhoz... ti ketten egy fodrászhoz jártatok...

LISELOTTE

Illetve egy üzletbe... a fodrászunk más volt... de ott sokszor... összefutottunk, tudod, hogy van ez...

Karl nézi Liselottét, majd az étlapot. Felugrik, elfordul, fájdalmasan felemeli az arcát.

KARL

Szilvia nincs többé, Líz...

Csönd.

LISELOTTE

Ő... mondta, hogy nagyon szeretsz enni... hogy neked állandóan főzni kell...

KARL

Panaszkodott?

LISELOTTE

Nem, éppen hogy örömmel mondta... azt mondta, ha főz neked, az olyan... mintha adna magából valamit neked... és hogy te ezt elfogadod... ez... már igazi...

KARL

Igazi mi?

LISELOTTE

Igazi ragaszkodás.... szerelem, Karl....

KARL

Szilvia nincs többé, Líz.

LISELOTTE

Nagyon sajnálom.

KARL

Nem főz többé, és nem jár fodrászhoz. Ezt a kettőt szerette. A főzést és a fodrást.

LISELOTTE

Sajnálom, Karl.

KARL

Senki nem állt így... ilyen szépen a konyhában... mindig frissen fodrászolt hajjal... vágta a hagymát, meg amit kellett, nekem... csak nekem... mert gyerekünk...

LISELOTTE

Tudom, Karl.

KARL

Kétszer próbáltuk pedig a gyereket... de azt mondta, mi annyira egymásnak vagyunk teremtve, érted, Líz, annyira egymásnak, hogy az Úristen nem enged egy gyereket még a közelünkbe... mindig ezt mondta... és valóban... hiszen azt tudnod kell, magam elmentem vizsgálatra, de semmi, érted, szóval a hiba nincs bennem, én egymagam benépesíthetnék négy kihalt falut Karintiában... de nem...

LISELOTTE

Talán jobb is így, Karl...

KARL

Állt a tűzhely fölött a friss dauerrel, és csak nekem élt... minden este... mert ugye nappal dolgozom... minden este főzött... sehová nem... étterembe, sehová... mert az nem belőle volt, ha étteremben, akkor az nem belőle volt, érted ezt, Líz?

LISELOTTE

Te legalább boldog voltál vele, Karl... tizen... hány évig?

KARL

Tizenkettő. Pont tizenkettő, és annak is, hogy elment... már egy éve... /Megrázza magát, mosolyogni próbál, ismét az étlapot veszi fel./

KARL

Elképesztő... és te megcsináltad... ezeket mind...

LISELOTTE

Nem mondom, hogy olyan lesz, de igyekeztem....

KARL /váratlanul/

Miért?

Csend.

LISELOTTE

Mit miért?

KARL

Miért... főzted meg ezeket...

LISELOTTE

Mert szereted... Szilvia elmesélte... mindig erről mesélt, valahányszor...

Csend.

KARL

Te nem változtál.

LISELOTTE

Te is csak a bajusz...

KARL

Hát hol az a kapros hideg dinnyeleves?!

Nagyot rikolt, rácsap Liselotte fenekére pajkosan, Liselotte is felsikolt.

LISELOTTE

Ülj asztalhoz, hozom... hideg kapros dinnyeleves...

Kirohan a konyhába, már jön is vissza egy levesesbögrével, leteszi Karl elé.

LISELOTTE

Ez az első... ilyet még soha nem csináltam... tessék...

KARL

És te?

LISELOTTE

Én majd végigizgulom...

KARL

Nem eszel?

LISELOTTE

Kapros dinnyelevest?!

KARL

Miért nem?

LISELOTTE

Mert én ezt... nem tudom elképzelni... hogy ez még jó is lehet... de te szereted... megpróbáltam úgy... hogy....

Elhallgat. Karl felugrik, megfordul, kinéz az ablakon. Csönd.

KARL

Szilvia ezt soha nem tette meg. Együtt ettünk. Azt nem lehet, hogy egyik eszik, másik néz... ő ezt soha nem...

Karjára hajtja a fejét, zokogni kezd. Liselotte zavartan nézi.

LISELOTTE

Végül is... szeretem a kaprot... a dinnyét is... így együtt még nem gondoltam... de ha akard... ha ez neked örömet okoz...

KARL

Én csak egyszerűen kérlek rá...

LISELOTTE

Én nem vagyok Szilvia, Karl...

KARL

Én csak kérlek rá... ha elmondta neked a recepteket, és te most... felhívtál, és megcsináltad... akkor ő veled üzent... ő már tudhatta, hogy elmegy, azt megérzi az ember, és ilyenkor a nők, mikor megérzi, bemennek a fodrászüzletbe, és a legjobb barátnőjüknek lediktálják... mert te a legjobb barátnője voltál, igaz Líz...

LISELOTTE

Én? Nem... csak havonta egyszer...

KARL */felkiált/*

Neked kellett a legjobb barátnőjének lenned, ha neked lediktálta a kapos dinnyelevelés receptjét!!

LISELOTTE */bizonytalanul/*

Az volt, Karl... a legjobb barátnőm volt...

Karl megfordul, mosolyog.

KARL

Ne haragudj, Líz... kicsit... vagyis... nehezen viseltem el, hogy meghalt... és ma is nehezen viselem, hogy nincs itt...

LISELOTTE

Én azt csodálom, hogy kibírtad, Karl...

KARL

Neki könnyű volt. Meghalt, kész... de nekem hordanom kell őt még... nagyon sokáig hordanom kell őt még, Líz... cipelem még nagyon sokáig...

LISELOTTE

Tedd le most egy kicsit Szilviát, és egyél... ha ő üzent ezzel... akkor egyél...

KARL

De akkor...

LISELOTTE

Én is veled... persze...

Visszaülnek az asztalhoz, Karl a leves fölé hajol, közben Liselotte is hozott be magának egy csészével, nehezen veszi rá magát, hogy megkóstolja. Karl lenyeli az első kanállal. Liselotte aggódva nézi. Majd Karl felnéz.

KARL

Köszönöm, Szilvia.

LISELOTTE

Ezek szerint ízlik?

KARL

Köszönöm, Szilvia.

LISELOTTE

Vagyis olyan, mintha ő...

KARL

Olyan. Teljesen olyan.

LISELOTTE

Akkor jó.

Ő is eszik egy kanállal.

KARL

Ugye, jó?

LISELOTTE

Igen. Jó lett. Kapros dinnyelevésben még nem ettem ilyen jót.

KARL

És hogy történt?

LISELOTTE

Hogy? Megvettem a kaprot, meg a dinnyét...

KARL

Nem az... a fodrásznál... hogy történt... egyszer csak elkezdte mesélni a recepteket...

LISELOTTE

Azt hittem először csak tréfál... meghalok Líz, mondta, én meghalok, de írd le a recepteket, és ha Karl... utánam megint... talál valakit, add neki oda... annak a valakinek, bárki is, hogy tudja... mit kell neki főzni...

Csönd. Karlt ismét elkapja a zokogás, de most csak belül, csak a rázkódása látszik.

LISELOTTE

Jöhet az áfonyás gomba?

KARL

Igen. Van... elég... mert azt is mondta...

LISELOTTE

Hogy ebből egy kilót megeszel, igen...

KARL

Csodálatos asszony volt, Líz.

Csönd. Liselotte elmosolyodik. Kimegy a konyhába, pár pillanat, visszajön egy tállal.

LISELOTTE

Az áfonya lekváros gomba... ahogy szeretted, Karl.

KARL

Ahogy szerettem...

Nézi Liselottét.

KARL

Tudod, mikor hívtál föl, Líz?

LISELOTTE

Tegnap előtt.

KARL

Az utolsó pillanatban hívtál föl. Lent voltam az önkiszolgálóban... ettem valami tésztát... feljöttem... elkeseredtem...

LISELOTTE

Tudom, melyik önkiszolgálóról beszélsz. Oda nem kell járni.

KARL

Elkeseredtem. Tizenkét év. Tizenkétszer háromszázhatvanöt este... és ugyanennyi vacsora együtt... belőle... belőlem... mindkettőnkből... mit adhat akkor már nekem egy önkiszolgáló étterem a sarkon, mit?! Szeretnek ott engem, Líz? Szeretetből főznek ott nekem?!

LISELOTTE

Az csak üzlet.

KARL

Be akartam fejezni mindent... akkor hívtál, Líz....

Liselotte meglepve néz fel. Karl megkóstolja a gombát.

KARL

Igen. Ez a gomba ő. Szilvia.

Felnéz, nézi Liselottét, aki kénytelen ismét megkóstolni a gombát.

LISELOTTE

Elképesztő... hogy milyen finom ez a lekváros gomba...

KARL

Erre mindig nagyon büszke volt... tudod... hogy villamosvezető vagyok?

LISELOTTE

Hogyne... említette...

KARL

Szeretett dicsekedni... az én férjem villamosvezető, mondta mindenkinek, és az emberek csodálkoztak... sokszor délután... már az utolsó járatokat csináltam, és beszóltak a rádiómba, hogy Karl azt üzeni Szilvia, menthás máj lesz vacsorára...

LISELOTTE

Azt most is csináltam neked... Karl.

KARL

Az volt a másik kedvencünk. Meg ez a gomba. Amit te pazarul... fantasztikusan készítettél el, Líz...

Nézik egymást.

LISELOTTE

Nagyon egyedül voltam mindig.

KARL

Gondolom.

LISELOTTE

Az öregasszony adott egy szobát, itt laktam --- állandóan ápoltam... nagyon jól megfizette... anyám volt, mintha az anyám lett volna.

KARL

Megértem.

LISELOTTE

De ez a tizenöt év sok volt... én nem járhattam szórakozni sehová, ha valaki jött... aki el akart vinni egy hétvégre, vagy valami, biztos, hogy a néni akkor lett rosszul... nem állítom, hogy szándékosan, de...

KARL

A véletlenek szerencsétlen összjátéka.

LISELOTTE

Csak a fodrász... havi egyszer, és Szilvia, ahogy mesélte, milyen boldogok vagytok... ez volt az értelme az egésznek...

KARL

Mindenkinek mesélte. Hogy boldogok vagyunk.

LISELOTTE

És most hogy az öregasszony meghalt, és eltemettem, mert tisztességesen eltemettem, és most, hogy itt van a lakás, rájöttem, Karl, hogy harmincöt éves vagyok...

KARL

Így van ez.

LISELOTTE

A gimnáziumból már mindenkinek gyereke van, vagy tart valahol... tudod, jobb is, hogy nem jöttünk össze, mint más osztályok, mit mondhattam volna... hogy ápoltam eddig valakit, akihez semmi közöm? Mit mondhattam volna?

KARL

Nem. Ezért ne érezd rosszul magad. Te egészen egyszerűen éltél valakiért... mind ezt tesszük... élünk valakiért... és amikor az, akiért éltünk, örökre elmegy, akkor mi visszaérkezünk a startvonalhoz... és kezdjük újra az egészet....

Mosolyogva Lízre néz. Líz vissza rá. Karl az asztalra teszi a kezét, kinyújtja Líz felé, Líz lassan nyújtja a sajátját. Megfogják egymás kezét.

KARL

Ezért hívtál föl.

LISELOTTE

Ezért.

KARL

Pedig nem bírtalak.

LISELOTTE

A gimiben én sem.

KARL

Nem is voltunk jó viszonyban.

LISELOTTE

Még csak köszönni is alig.

KARL

Szünetekben sem.

LISELOTTE

Soha.

KARL

Téged még nem is ugrattunk, mint más lányokat.

LISELOTTE

Szürke egér voltam.

KARL

Nem vettünk észre sem.

LISELOTTE

Nem. Engem soha. Senki.

KARL

Hol az a mentás máj?

LISELOTTE

Hozom neked... a mentás májat, Karl...

Mélyen egymás szemébe néznek, mint egy szerelmi vallomás. Liselotte elhúzza a kezét, kimegy, Karl ül a helyén, nézi saját kezét. Liselotte be egy tállal, ami le van takarva.

LISELOTTE

A mentás máj, Karl...

Leveszi a fedőt, Karl megszagolja.

KARL

Az illata már rendben van...

LISELOTTE

Hiányozni kezdted, most nem tudom, személy szerint te, vagy valaki, aki férfi és társ lehet, barát, vagy csak egyszerűen alkalmas egy beszélgetésre, alkalmasabbak, mint ez a négy fal itt körülöttem, de a boldogságokat ismertem, és biztos irigyeltem is, bár ezt soha nem vallottam be magamnak, azt gondoltam, ha Szilvia boldog veled, akkor te olyan ember lehetsz, aki ezt megérdemli....

Karl nem figyel rá, zabálja a májat.

LISELOTTE

Szóval elgondolkodtam ezen, és azon is, nem vagyok már fiatal, ilyenkor már ne várjon az ember arra, hogy elébe áll egy férfiisten az utcán, villámok cikáznak körülöttük, és azt mondja, á, itt a szerelem, megjött, a maga fiatal illatával, mindenével, itt van a szerelem, a május, virágzik ki a szeme, virágba borult az ő arca is, minden csupa virág, és ott megölel, és cikáznak bennünk a fiatal test villámai, és éjszakára várunk, csodálatos, együtt töltött éjszakára. Nem, Karl, ez az idő már elmúlt, én hiszem, hogy ilyen már nem... de józan alapon találhatunk magunknak társat, embert, valakit, így, harmincöt évesen, amikor már

tudomásul vesszük, hogy a testünk sem a villámok befogadására alkalmas már, hogy nem ugrik vissza olyan ruganyosan a bőr, és kezdenek rigolyáink lenni, kibírhatatlan szokásaink, amiket elviselhetünk egymásban, persze, de már nem a szenvedély feloldozásában, hanem a racionalitás jegyében, a te az enyém, mert így praktikus... és igen, igazad van, Szilvia biztosan nem véletlenül adta pont nekem a recepteket, hiszen tudta, alig ismerjük egymást, mi nem járunk össze, vagy valami, de megérezte, hogy sóvárgok a boldogsága után, és hogy ő érezte, hogy meghal, át akarta adni a boldogságát nekem. Létezik ennél nagyobb szeretet, mond Karl? Létezik?

Karl eddig zabált, most felnéz.

KARL

Elképesztő ez a menthás máj. Még jobb is, mint ahogy ő csinálta...

LISELOTTE */szerénykedve/*

Ilyet ne mondj!

KARL
De igen! Igen!

LISELOTTE
Életemben először főztem ilyet, hogy lenne...

KARL
Ezt nem te... ezt ő főzte... a boldogságával együtt átadta neked magát...

Liselotte meglepődik.

LISELOTTE
Te figyeltél arra, amit mondtam?

KARL
Igen.

Figyeltem, Líz... Átadta magát neked. És én elfogadlak.

LISELOTTE
De én nem ő vagyok, Karl...

KARL
Igazad van mindenben... elfogadom a döntését, elfogadlak téged, Líz...

LISELOTTE
Úristen, miket fecsegetem itt neked ilyen sokáig... te félreértettél valamit...

KARL
Felhívtál, idejöttem. Megfőztél mindent, hogy tudasd vele, a helyére léptél. Én pedig elfogadom.

Csend.

LISELOTTE
Ez talán nem ilyen egyszerű.

KARL
De igen.

Karl feláll, a kabátjához lép, amit a fogasra akasztott, kivesz belőle egy zacskót, a zacskóban egy házipapucs, Liselotte csodálkozva nézi. Karl leveszi a cipőjét, akkurátusan leveszi a zokniját, kihajtja, beteszi a cipőjébe, felhúzza a papucsát,

majd az ingét kezdi gombolni, az ing alatt egy házias póló. Majd leveszi a nadrágját, alatta egy házinadrág. Most már ott áll, jogging-nadrágban, pólóban, papucsban. Megáll Liselotte előtt.

KARL

Megérkeztem hozzá, Líz. Hozzá és hozzád. Elfogadsz?

Liselotte végignézi a férfit.

LISELOTTE

Igen.

Feláll, állnak egymás előtt.

KARL

Te... egészséges vagy, ugye. Líz?

LISELOTTE

Hogy érted ezt?

KARL

Úgy értem... te nem halsz meg korán, igaz?

LISELOTTE

Szerintem...

KARL

Ne halj meg, kérlek... ne halj meg korán... most már éljük végig, amit lehet... te ne hagyd itt, rendben?

LISELOTTE

Jó. Majd igyekszem. Minél később meghalni.

KARL

A praktikus az, ha én halok meg előbb.

LISELOTTE

Nem, nem! Te csak élj...

KARL

Nem! Az a jobb, ha én ... én nem bírnék ki még egyet... még egy boldogságot elveszteni... én nem bírnék... nem...

*Váratlanul átöleli, szorosán Liselottét.
Elengedi a lányt, állnak egymással szemben.*

KARL

Soha nem vettem észre a gimnáziumban, hogy te milyen szép vagy, Líz...

LISELOTTE

Lehet, hogy csak azóta...

KARL

Nem... te akkor is szép voltál... te akkor is már... És most Szilvia akarja...

LISELOTTE

Ahogy nézek rád, Karl... ahogy nézel... mi ez, kérdem, boldogság?

KARL

Szerinted?

LISELOTTE

Meglátjuk.

KARL

Meglátjuk. Jöhet a hal...

LISELOTTE

A keszeg málnaöntettel... igen... most már jöhet...

KARL

Most már elfogadom.

LISELOTTE

Hozom. Bár hogy szerethetsz ilyen szálkás halat...

KARL

A keszeget kevesen eszik. Mi szerettük.

LISELOTTE

Akkor ez most már ... biztos... Karl?

KARL

Látod, otthoni ruhában vagyok... készültem erre a fordulatra... készültem, de nem bíztam benne... azt hiszem, szeretlek, Líz...

LISELOTTE

Azt hiszem, szeretlek, Karl...

KARL

Hozd a halat.

Liselotte boldogan kifut, Karl visszaül az asztalhoz. Vár. Liselotte bejön a tállal.

LISELOTTE

A keszeg málnaöntettel.

KARL

A boldogság.

LISELOTTE

Igen.

Vesz a férfinak, magának is. Karl mohón ráveti magát, Liselotte csak mosolyogva nézi. Majd a férfi arca váratlanul eltorzul...

KARL

Ó... a fene...

LISELOTTE

Mi a baj?

A férfi fulladni kezd, Liselotte felugrik, jól hátbavágja.

LISELOTTE

Szálkás hal ez, ki se lehet filézni... várj, majd ütöm...

Üti a férfi hátát kegyetlenül.

KARL

Nem... a torkom... a nyelőcső... ne üsd...

Liselotte rémulten ugrál körülötte.

LISELOTTE

Hívok orvost!

A férfi feje kékülni kezd, Liselotte indulna a telefonhoz, de Karl belekapaszkodik, szorítja magához a nőt.

KARL

Ő... nem engedi... Szilvia...

LISELOTTE

Lélegezz egyenletesen, próbálj meg...

KARL

Ő... nem... nem engedi...

Liselotte szabadulni próbál, de Karl lerántja magával a földre, a férfi már csak fullad, de a másik kezével még elkapja a virágcsokrot, ami a mellette levő széken volt, és utolsó erejével nyújtja Liselotte felé, aki rémülten nézi, Karl nyújtja a csokrot, majd összeesik. Liselotte kiszabadítja magát, a telefonhoz rohan, tárcsázni kezd. Sötét.

Második jelenet

Ugyanott, pár nappal később. Liselotte ül egy széken, szemben az ajtóval, vár. Bent a szobában félhomály, csak a bejárati ajtó világít. Most látni, egy férfiarány jelenik meg, virággal a kezében. Ludwig az. Látni, nagyon bizonytalan. Csengetés. Liselotte feláll, megigazítja a ruháját, az ajtóhoz megy, kinyitja. Nincs ott senki. Liselotte kimegy, körülnéz, visszajön. Az ablakhoz megy, lenéz. Megint csöngetés. A férfi ismét ott áll. Liselotte most már lábujjhegyen megy az ajtóhoz, hirtelen nyitja ki. Ludwig, kezében virággal, melyet azonnal nyújt a nő felé.

LUDWIG

Én vagyok a „Halálos fecske”. A „Májusi esőt” keresem.

LISELOTTE

Én vagyok az.

LUDWIG

Tessék, virág... magának hoztam. Krizantémok. Nagyon izgultam, hogy szereti-e de ha nem szereti, én azonnal megyek a boltba, és hozok másikat, szereti?

LISELOTTE

Nem is tudom... a krizantém inkább afféle... de azért kedves, köszönöm...

LUDWIG

Mert ha nem szereti, én... tudtam, hogy hiba. A krizantém temetőbe való, de annyira izgultam a virágboltban, annyira szerettem volna hozni magának valami... valami nagyot...

LISELOTTE

Jöjjön be, kérem.

LUDWIG

Én olyan ideges vagyok... így egy nő lakására... remélem nem érti félre, hogy én mint férfi itt vagyok, remélem nem?

LISELOTTE

Hiszen így beszéltük meg... hogy itt találkozunk, és...

LUDWIG

Akkor nem értette félre... már nagyon tartottam tőle, hogy félreérti... Egy idegen férfi egy nő lakásán... ez legalábbis idegesítő lehet...

Idegesen körülnéz.

LUDWIG

Igazán milyen kedves lakás... szóval maga az... félttem, hogy nem maga az, de most, hogy látom... maga az, biztosan... a Májusi Eső... biztos maga az, nem csak maga enged be, aztán közli, hogy az illető nem is maga, hanem a húga, az özvegy sógornője, vagy ilyesmi...

LISELOTTE

Hová tűnt az első csöngetés után?

LUDWIG

Én? Eltűntem volna?

LISELOTTE

Kimentem, és nem állt ott senki.

LUDWIG

Az nem én lehettem, aki nem állt ott.

LISELOTTE

De, egészen biztos vagyok benne, hogy maga volt, aki nem volt ott...

LUDWIG

Tudtam, hogy megsejti... igen, be kell vallanom... persze, ha tudnék beszélni, ha nem remegne a szám...

LISELOTTE

Vagyis?

Csend.

LUDWIG

Bebújtam a villanyszekrénybe, kérem...

LISELOTTE

De... miért?

LUDWIG

Én olyan ideges vagyok... én még nem voltam ilyen helyzetben...

LISELOTTE

Úgy érti, a hirdetés... jöjjön, üljön le egy kicsit...

LUDWIG

Én nem ülök le, nekem remeg a lábam, kérem, de ha ragaszkodik hozzá...

Ludwig idegesen leül.

LISELOTTE

Iszik valamit?

LUDWIG

Igazából nem tudom... ha iszom, még azt találja mondani, tessék, itt egy alkoholistá idegen, betör a lakásomba... ha nem, azt tetszik hinni, hogy idegen helyen nem iszom, mert valami ostoba higiénias mániám van, pedig...

LISELOTTE

Nyugodjon meg kérem, hiszen maga remeg...

LUDWIG

Csodálja? Ez az első... hogy házassági hirdetésre válaszoltam... és maga rögtön találkozni akart...

LISELOTTE

Nekem sem volt még ilyen... és a találkozás... úgy gondoltam, nem baj, ha látjuk egymást még a pap előtt.

LISELOTTE

Csalódott?

LUDWIG

Ez borzasztó, kérem!

LISELOTTE

Vagyis nem ilyet várt?

LUDWIG

Nem. Egyáltalán nem.

LISELOTTE

És ezt... csak így megmondja... hiszen még...

LUDWIG

Megmondom. Ami a szívemen, az a számon... és mivel általában magas a vérnyomásom... gyorsan ki is mondok mindent... a vérnyomásom kijön a számon, ha lehet így mondani...

LISELOTTE

Tehát nem így gondolta.

LUDWIG

Egyáltalán nem!

Csend

LISELOTTE

Sajnálom... akkor valóban ne raboljuk egymás idejét...

LUDWIG

Maga félreért... nem ilyet vártam, hát! Mit gondol, miért vagyok ilyen ideges! Én nekem meg van az elképzelésem arról, kik és miért adnak fel házassági hirdetést... számító nők, akik csúnyák, ápolatlanok, akik nem kellene a kutyának sem, akik nem adnak esélyt a megismerkedésben a romantikának, az érzelmeknek... Elhízottak, műveletlenek, vagy számítók és törtetők... akikről már az első pillanatban látni, az egész házasságot egy pipereakciónak tartják, nem több nekik, mint egy melegvizes dauer... erre itt van maga!

LISELOTTE

Itt vagyok én?!

LUDWIG

Itt van maga egy rendkívül csinos, virágzásában lévő hölgy, kedves mosollyal, láthatóan rendezett körülmények között... hát ne örüljön meg ettől az ember?

Föl lehet erre készülni? Hogy jobb jön, mint amit vár az ember?

LISELOTTE

Vegyük úgy, hogy szerencséje van...

LUDWIG

Akkor izgulok csak igazán... én még nem is lottózom, nekem egyszer csak egy négyes bejönne, a mentő vinne el, az biztos...

LISELOTTE

Ezek szerint... szimpatikusnak talál?

LUDWIG

Igen!

LISELOTTE

Így, első látásra.

LUDWIG

Igen! Bocsánat, innom kell egy pohár vizet... kiszáradt a szám... és a karom is zsibbad... de ez elmúlik...

Liselotte kiszalad egy pohár vízért, ez alatt gyógyszert kap be Ludwig. Liselotte visszajön, Ludwig lehajtja a vizet.

LUDWIG

Annyira izgultam, mit szól majd, amikor meglát, mi lesz az első reakciója... nos, most mit mond, most hogy lát, mit?

LISELOTTE

Nem ismerem még, de ahogy állt a ajtóban... a krizantémtól eltekintve... nagyon kellemes benyomást tett...

LUDWIG

Hát ez igazán kedves... maga pedig, ha szabad mondanom... elragadó nő... lehet... mi szüksége van egy ilyen hölgynek... hiszen csak kimegy az utcára, kurjant egyet, és...

LISELOTTE

Ne higgye... ha kurjantanék, ott teremne valaki, és kirabolna, elvinné a táskámat, vagy hátsó szándékai lennének.

LUDWIG

Igen, így van.

LISELOTTE

Azért adok föl hirdetést... mert tizenöt évig úgyszólván elzárva éltem... nincs társaságom, és igazán nem ismerek senkit a városban sem...

LUDWIG

Hát ez az! Én meg ismerek, nekem ügyfelem a fél város...

LISELOTTE

Ügyfele a fél város?

Csönd. Ludwig idegesen lehajtja a fejét.

LUDWIG

Na hát ezt nem... tudtam! Tudtam, hogy beszélni kell magamról... előnt a víz, ha magamról kell beszélnem... Nem úsztam meg, de hogy is gondolhattam, hogy megúszom... hogy előbb megismer, azt vártam, és utána kérdezi, mivel foglalkozom... hiszen ha hentes lennék, maga rögtön azt hinné, ez egy véres lelkű alak, de ha nem mondanám meg, hogy hentes vagyok, elvinném kirándulni, virágot szednék, megismerne egy érző szívet, és utána jönnek elő a hentesbárddal, egészen máshogy nézné... ki tudja, mit várt, ugye? Maga egy könyvelőt várt, egy adószakértőt? Dehogyan. Maga egy értelmes munkával megáldott férfit várt, nem egy olyat, amelyik görnyed a számlák között... kész, vége, tudtam, hogy itt szúrom el... én megyek is, kezicsókolom...

LISELOTTE

Várjon már, hová rohan... azt hiszi, engem az érdekel elsősorban, mivel foglalkozik?

LUDWIG

Nem... azt nem hiszem, de ront a képen... igen... könyvelő vagyok. Könyvelő és adószakértő.

LISELOTTE

Apám is könyvelő volt.

Csönd. Ludwig meglepve néz a lányra.

LUDWIG

Ez... igazán... a kedves papa?

LISELOTTE

Ő nem lett főkönyvelő. Egyszerű könyvelő volt egy vállalatnál. Mégis a legnagyobbapa és férfi volt a világon. Nagyon szerettem őt.

LUDWIG

Maga már... találkozott szeretetre méltó könyvelővel...

LISELOTTE

Na látja, nyugodjon meg.

LUDWIG

Most állandóan azon járhat a fejem, hogy a kedves papával ... ha összehasonlít... vajon mit gondol... hiszen a maga apja könyvelő... volt...

akkor nekem végem... akkor maga azt fogja mondani – és teljes joggal! – hogy ezt apa máshogy csinálta... ezt apa jobban... ezt apa ügyesebben...

LISELOTTE

Nekem szimpatikusak a könyvelők. Az adószakértőkért pedig egyenesen bolondulok. Felizgat, ha meglátok egy számlakivonatot.

LUDWIG

Igazán... hát ilyet... ez tulajdonképpen... elragadó... és kegyed... kegyed mivel foglalkozik?

LISELOTTE

Biztos, hogy megmondhatom?

LUDWIG

Miért?

LISELOTTE

Aggódok, eddig akármit mondtam, az felidegesítette...

LUDWIG

Jaj, dehogy, csak a helyzet... igazából én már válaszoltam ilyen hirdetésre, de soha nem mentem el a találkozásra... úgyhogy... de ez nem fontos...

LISELOTTE

Akkor nem is érdekl, mivel foglalkozom?

LUDWIG

Jaj, dehogynem, egész végig azon izgultam, vajon mivel foglalkozik... lehet, hogy valami minisztériumi tisztviselő, orvosnő, jogász, ilyesmi... mit keres akkor itt egy adószakértő, ugye? Hát ne örüljön meg az ember?

LISELOTTE

Ápolónő vagyok... eddig egy öreg hölgyet gondoztam, most pedig a városi kórházban fogok dolgozni... elsejétől... legalábbis remélem... egészen fiatalokat keresnek, én pedig már...

LUDWIG

Ápolónő... ez fantasztikus... azt mondtam magamnak idefelé, add, uram, hogy ápolónő legyen... ez fantasztikus.... pont egy ápolónőre vártam! Mondja hogy nem igaz! Igaz? Így van?! Jaj, a szívem... maga ápolónő.... ? Igazán?

LISELOTTE

Miért?

LUDWIG

Mert kérem én folyton az egészségem miatt aggódom... de ez csak azért lehet, mert egyedül vagyok, egyedül fekszem le, és a sötétben... az ember csak magával foglalkozik, nem igaz? Nézd csak, Ludwig, mondom magamnak, hogy ver neked a szíved! Milyen ferdén ver a szíved! Jó ez így vajon? Meg a veséd környékén egy kis nyomás... biztos, hogy minden rendben... de ha fekszik mellettem valaki... ó, bocsánat!!! Bocsánat! Vége!!! Vége!!!

Felugrik, idegesen kirohan, Liselotte döbbenten néz utána, az ablakhoz siet.

LISELOTTE

Hé, jöjjön már vissza... hová fut?! Jöjjön vissza, mert megharagszom!

Liselotte bejön az ablaktól, tölt egy pohár vizet ismét, vár. Kis idő múlva megjelenik Ludwig, remeg, megáll az ajtóban. Liselotte szó nélkül átnyújtja a vizet, Ludwig mohón kiissza.

LUDWIG

Mit gondolhat most rólam? Itt vagyok öt perce, és már az ágyról beszélek... mi vagyok én, egy szatír... ezt gondolja rólam, igaz... hogy azért válaszolok ilyen hirdetésre... be az ágyba, és kész... egy romlott szélhámos, egy olyan alak, aki visszaél a magányod nők helyzetével... egy személtáda, ezt gondolja most rólam, és igaza van, elszúrtam, köszönöm a vizet, álmodhatunk tovább...

LISELOTTE

Nem, nem gondoltam ezt.

LUDWIG

Nem? Miért nem?

LISELOTTE

Kérem, hogy maradjon... és nyugodjon meg... és igyon valamit... úgy gondoltam, elmehetnénk egy étterembe... ha itt szimpatikusnak találjuk egymást...

LUDWIG

Étterembe? Azt hittem, azért találkozunk itt...

LISELOTTE */hirtelen/*

Nem, én nem főzök itt!

LUDWIG */meglepve/*

Nem? Pedig gondoltam, egy könnyű halat...

LISELOTTE

Halat nem!!!!

LUDWIG

Persze, ahogy akarja... hű, de remeg a lábam... bocsánat, nézze, meg sem tudok mozdulni... hát ilyet... segítené leülni a székre?

LISELOTTE

Ne aggódjon, láttam már stresszhelyzetben embereket... jöjjön szépen...

A székhez vezeti, Ludwig leül.

LUDWIG

Szeretnék most azonnal meghalni.

LISELOTTE

Meg ne próbálja. Inkább meséljen magáról.

LUDWIG

Stájer vidékről származom.... nem baj, ugye?

LISELOTTE

Miért lenne baj?

LUDWIG

Semmi, csak attól félttem... teljesen hülye vagyok, idétlen, szánnivaló, nem? Itt van egy kedves, szép nő, csodálatos jóindulattal van irántam, én meg úgy viselkedem, mint valami elmebeteg...

LISELOTTE

Mindig ilyen? Nyugtatókat kellene szednie...

LUDWIG

Nem, nem mindig... csak a stresszet nem bírom... engem úgy ismernek a munkahelyemen, az adóhivatalban, hogy a nyugodt Ludwig...

LISELOTTE

Ludwignak hívják?

LUDWIG

Látja, még be sem mutatkoztam... hát ne örüljek meg magamon az idegességtől? Bejövök, és nem mutatkozom be... Ludwig Hegger...

LISELOTTE

Liselotte Maner...

LUDWIG

Liselotte... milyen szép név... tudja, mennyire izgultam, jaj, nagyon izgultam, hogy szép neve legyen... az nem lehet, hogy összekötöm magam, az életemet egy nővel, akinek olyan neve van, ami vagy siralmas, vagy röhögni kell rajta... de Liselotte... Ott van a Hilde... ha Hilde lenne, egész életemben azt mondanám, nagyszerű nő, kár, hogy így hívják...

LISELOTTE

Ne beszéljen erről! Nem hívnak Hildének!

LUDWIG

Liselotte. Ez gyönyörű.

LISELOTTE

Örülök, hogy tetszik...

LUDWIG

De lehet ezt csodálni? Nem idegbaj az egész?

LISELOTTE

Úgy gondolom, maga pedig egy rendkívül tisztességes, becsületes férfi. Legfeljebb egy kicsit ideges.

LUDWIG

De csakis stresszhelyzetben!

LISELOTTE

Csakis. Mit gondol, elmenjünk vacsorázni?

LUDWIG

Hát ez az.

Elhallgat. Ismét lehajtja a fejét.

LISELOTTE

Mi a baj?

LUDWIG

Most van igazán gond! Most igazán!

LISELOTTE

De micsoda?

LUDWIG

Ettől is félttem! Hogy szimpatikusak leszünk egymásnak, első látásra. Vágytam rá, és félttem tőle...!!!

LISELOTTE

Miért?

LUDWIG

Mert ez egy házassági hirdetés... ez nem a tánciskolai partnerkeresés... itt kérem, többről is van szó... Gondolom... gyereket is szeretne...

LISELOTTE

Igen... de nem gondoltam, hogy erről ma este...

LUDWIG

Ez hozzá tartozik... én már nagyon megkedveltem magát, de félek a következményektől... tegyük fel, elmegyünk vacsorázni, tegyük fel, jól sikerül, találkozunk még... sőt, tervezgetünk... rájövünk, hogy egy csoda, ami történt velünk. És akkor derül ki, utána, az esetleges esküvő után...

Csönd.

LISELOTTE

Micsoda?

LUDWIG

Az maga lenne az örület!

LISELOTTE

Mire gondol?

LUDWIG

Hogy kiderül... az ágyban... szexuálisan nem értjük meg egymást... hogy hiába van szimpátia, és minden... és nem tudok magának elég szexuális örömet okozni... hogy nem stimmelnek a méretek, vagy valami... hogy magának egészen más kell, mint én, vagy amit én tudok nyújtani...

LISELOTTE

Maga már most ettől fél?

LUDWIG

Ez megmérgez minden jól induló kapcsolatot... ne titkoljuk el a szexualitás fontosságát a házasságban... hány olyan van... akik az esküvőig nem, aztán az első éjszaka a kiábrándulásé, a gátlásoké... nézze, leizzadok, ahogy erről beszélek, de maga annyira szimpatikus nekem, annyira boldog vagyok, hogy találkoztunk, hogy nem akarom... gátlásossá válik a férfi, vagy a nő... egy-két év gyötrelmem, és hiába szeretik egymást lelki síkon... veszekedések, közben, válás, csonka család... látja, mennyi rizikó van egy ilyen kapcsolatban...?

LISELOTTE

Azt hiszem, igaza van. Beleélnénk magunkat előre... aztán nem sikerül.

LUDWIG

Pontosan ettől félek!

LISELOTTE

Köszönöm az őszinteségét. És az előrelátását.

LUDWIG

Mindent megmérgezhet egy ilyen felismerés, mindent!

LISELOTTE

Teljesen igaza van. Én is ... sok ilyet láttam már...

LISELOTTE

Hát ne éljük bele magunkat előre.

LUDWIG

Mire gondol?

LISELOTTE

Igaza van. Cseréljük fel a sorrendet.

Komolyan feláll, behúzza a függönyt. Ludwig idegesen, rémülten nézi.

LUDWIG
Most mit csinál?

Liselotte nem válaszol, mosolyog, feltesz egy zenét, halk, érzelmes dallam szólal meg. Liselotte megfordul.

LISELOTTE
Próbáljuk meg. És utána... jöhet, aminek jönnie kell.

Csönd.

LUDWIG
Mit? Mit próbáljunk meg?

LISELOTTE
Magának nincs túl nagy gyakorlata a szexben, jól gondolom?

LUDWIG
Én még... soha nem értem el odáig... illetve egyszer... de kinevetett az a nő... gondolhatja, azóta mennyire ideges vagyok, ha ilyesmi akár csak szóba is kerül...

Liselotte felnevet.

LISELOTTE
Az a legjobb.

LUDWIG
Gondolja?

LISELOTTE
Én pedig tíz éve nem szeretkeztem. Akkor is csak véletlenül.

LUDWIG
Véletlenül? Ezt lehet véletlenül is?

LISELOTTE
Igen. De ez ne érdekelje. Csak a próbára koncentráljon.

Liselotte Ludwig felé lép, gombolja ki az ingét.

LUDWIG

Azt akarja... próbáljuk ki... milyen igaza van... hú, érzi... hogy ver a szívem... a boldogságtól van ám... ha ez sikerül... ha ez összejön... ha jó lesz... akkor nem hiába éltem le ezt a harminchat évet... mert annyit éltem le anélkül, hogy...

LISELOTTE

Túl leszünk rajta. Megtudjuk, alkalmasak vagyunk-e egymásnak, aztán mehetünk vacsorázni.

LUDWIG

Igaza van... de így... egyből...

Leveszi a blúzát, Ludwig halkán felkiált.

LISELOTTE

Mit gondol... ahogy így rám néz? Érez valami... izgalmasat?

LUDWIG

Milyen gyönyörű... és kívánatos nő... milyen kívánatos... hiszen... hogyan éreznék... istenem, remeg a lábam... hogy remeg... maga az a nő, igen... magára vártam...

LISELOTTE

Maga egy kellemes férfi... úgy látom, semmi felesleges kilók...

LUDWIG

Fallabdáztam az adóhivatal pincéjében... mindig tudtam, vigyázni kell a kondíciómra, vigyáznom kell valakinek...

LISELOTTE

Szép ez a zene...

Vetkőzteti a férfit, Ludwig is letépi egy mozdulattal a nő szoknyáját.

LUDWIG

Elképesztő... tudja, én még nem... akkor is csak odáig jutottam...

LISELOTTE

Ezt nem kell tanulni... ez jön magától... És ne rögtön mindent... először azt kell megpróbálnunk, kívánjuk-e egymást... először csak így... ruhában...

LUDWIG

Persze, a filmekben láttam, hogy kell, abban nincs hiba... és először ruhában... örület, maga milyen izgató nő...

LISELOTTE

Milyen szép, szőrös mellkasa van... szeretem az ilyen...

LUDWIG

Igazán? Pedig le akartam borotválni, izgultam, meleg lesz a teraszon, kigombolom az ingem, maga észreveszi, milyen szőrös a mellkasom... ettől izgultam kérem...

Ledőlnek az ágyra.

LUDWIG

Boldog vagyok! Milyen boldog vagyok!

Csókolják egymást.

LISELOTTE /kedvesen/

Fogja már be a száját. Mit érez? Mit?

LUDWIG

Milyen boldog! Nem hittem, nem hittem, és nem is érdemelhetem meg ezt a boldogságot... mit érzek ... mindenem remeg... igen erre vágyom évek óta... és egy buta újság... hahó, világ, gyere körém, az adóhivatalnok boldog lesz, gyűlj körém, világ... nem bírom, nem bírom ki... agyonnyom ez az egész...

LISELOTTE

Szerintem mi... össze fogunk illeni...

LUDWIG

Igen! Így is lehet... jaj, a szívem... néha fáj a szívem...

LISELOTTE

Ne törődjön vele... És ne hagyja most abba... csak öleljen, öleljen szorosán...

LUDWIG

Szorít a mellkasom....

LISELOTTE

Most abba ne hagyja... nekem nagyon jó... én érzem magát így is...

LUDWIG

Így, ruhán keresztül... igaza van... ha így is...

LISELOTTE

Először így... ha ennyire kívánjuk egymást... először így... így...

LUDWIG

Nem bírom... nem bírom... engedjen... valami... valami itt bent... szúr... valami...

LISELOTTE

Győzze le már magát, győzze le magát!

LUDWIG

Nem tudom! Boldog vagyok! Nem tudom! Istenem! Jaj... jaj!!!!

Hirtelen megmerevedik, ráesik a nőre.

LISELOTTE

Hé, mi a baja...

Kimászik a férfi alól, aki legurul az ágyról.

LISELOTTE

/rémülten/

Ludwig... hé, Ludwig...

A férfi mozdulatlanul fekszik. Liselotte a telefonhoz rohan, tárcsáz...

LISELOTTE

Liselotte Hanek... Berggasse 10.. egy férfi... infarktus... honnan? Én is ápolónő vagyok ... siessenek...

Visszarohan a férfihoz, hanyatt fekteti, kétségbeesetten próbálja újra éleszteni, nyomja a mellkasát, fúj a szájába, egyre reménytelenebb a helyzet, lassan mennek le a fények. Mielőtt teljes sötét lenne, látjuk, Liselotte abbahagyja, és fájdalmas arccal nézi a fekvő férfit.

Harmadik jelenet

Ugyanott, pár nappal később. Liselotte most láthatóan vidám, dudorászva rakosgat a szobában. Megjelenik egy alak árnyéka az ajtón, virág van a kezében. Csönget. Liselotte sietve megy oda, Henrik áll az ajtóban, de szomorú arccal.

HENRIK

Tessék, virág. Neked hoztam.

LISELOTTE

Gyönyörűek...

HENRIK

Várj... ne szagold olyan közel... ezerféle vegyszerrel permetezik ezeket, ezek a virágok most nem is teremhetnének, most májusban! Úgyhogy génkezeltek, vagy ilyesmi. A génkezelt növények pedig veszélyesek... már csak, mert nem tudunk semmit a hatásunkról... még nem tudunk...

LISELOTTE

Jaj, Henrik, nem szabad így gondolkodni...

HENRIK

Nem jókedvemből teszem. Elhiheted. Szeretlek. Líz.

Liselotte meglepődik.

LISELOTTE

Én is, Henrik, de...

HENRIK

Hagyjuk ezt most.

LISELOTTE

Hagyjuk...

Körülnéz, beljebb jön.

HENRIK

Itt lakott szegény nénikém...

LISELOTTE

Most már nem nagyon ismerni rá... mindent átrendeztem...

HENRIK

Tegnap időm sem volt körülnézni...

LISELOTTE

Meg aztán sötét is volt...

Csend, Henrik komolyan leül.

HENRIK

Mi történt tegnap, Liselotte?

LISELOTTE

Hogy érted ezt?

HENRIK

Tudni szeretném... sajnós, a víz, amit iszunk, brómhiányos, ezért aztán gyengül az emberiség memóriája...

LISELOTTE

Ha ezt te most a brómra akarod fogni...

HENRIK

Nem csak a bróm... Oxigénhiányos a környezet, az is a feledékenységet erősíti.

LISELOTTE

Megjöttél este... becsöngettél... és kérted, hogy itt aludhass...

HENRIK

Mondjuk meg az igazat... részeg voltam?

Liselotte felnevet.

LISELOTTE

Igen. Nagyon. Habogtál valamit, hogy így nem vezethetsz haza, és hogy a nénikéd lakásában... alhatnál-e...

HENRIK
Valami rémlik...

LISELOTTE
Azt ne mondd, hogy nem emlékszel, mi történt aztán hajnalban... mert azonnal kidoblak innen...

HENRIK
De arra már emlékszem... a hajnalra...

LISELOTTE
Egyszerűen bejöttél a szobámba, és mellém feküdtél.

HENRIK
Egyszerűen... egyszerűen így történt volna?

LISELOTTE
Biztosan nem volt olyan egyszerű... mert előtte lefürödhettél... beillatosítottad magad a stiftemmel...

HENRIK
Mert... nem találtam férfi illatosítót a fürdőszobában...

LISELOTTE
Nem használok férfi szereket.

HENRIK
Innentől már úgy emlékszem... nem volt kellemetlen ez a hajnal... és a reggel...

LISELOTTE
Nem szívesen emlékeztetlek rá, de megkérted a kezemet. Fél hétkor. Majd felugrottál, és elrohantál... de én gondoltam, miért!

Csend, egymásra néznek.

HENRIK
Gondoltad... hogy miért?

LISELOTTE
Gondoltam... ha egy férfi megkéri egy nő kezét, majd villámgyorsan elrohan... nos, vannak elképzeléseim... és tudtam, hogy később vissza fogsz jönni...

HENRIK
Értem.

LISELOTTE
Leginkább üzletek felé veszik az irányt...

HENRIK
Igen. Leginkább. Te Líz... mondanom kell valamit... én... nem mentem gyűrűt venni.

LISELOTTE
Nem? Nem baj... ráér... nem is ragaszkodom hozzá...

HENRIK
Minden normális férfi így tett volna... és én is így tennék, ha...

LISELOTTE
Ha? Miért nem vagy te normális férfi...?

HENRIK
Félreérintesz... a férfivalómmal nincs semmi gond...

LISELOTTE
Én is úgy vettem észre.

HENRIK
Én lementem a parkba... a tópartra... és gondolkoztam...

Csend. Liselotte szomorúan elfordul.

LISELOTTE
Értem.

HENRIK
Nem értesz semmit. Én kettőnkön gondolkoztam.

LISELOTTE
Mondom, hogy értem...

HENRIK
Líz, alig tudunk egymásról valamit... én rólad többet, hiszen ha meglátogattam a nénikémet, valahányszor itt jártam, olyan kedves voltál mindig, szeretnivaló,

én annyira örültem, hogy az öreglány rád hagyta ezt a lakást... te aztán megérdemelted, ha valaki megérdemelte, te aztán igen...

LISELOTTE

Te pedig nem verekedtél érte... pedig te vagy az örökös...

HENRIK

Épp itt van a probléma, Líz. Nekem nem kellett már ez a lakás.

LISELOTTE

„Már”?

HENRIK

Ez a lakás a jövő... ha elfogadom, azt mondom, van jövő.

Liselotte döbbsen néz a férjira.

LISELOTTE

Hogy... érted ezt?

HENRIK

Nincs jövő, Líz.

Ezt nagyon komolyan mondja, még könnyek is jelennek meg a szemében.

LISELOTTE

De van jövő... a nyelvünk is... tele van jövő idős szerkezetekkel....

HENRIK

Ültem a tóparton, és végig gondoltam mindent... hallottál már a „Halálos alkony” társaságról?

LISELOTTE

Az valami... környezetvédelmi dolog, nem...

HENRIK

Mondhatjuk így is, bár így túl primitíven hangzik.

LISELOTTE

De mi köze ennek...

HENRIK

Meg fogod érteni. Tegnap este ... berúgtam... mert találkoztam régi barátokkal... akikkel évek óta nem... és a társaimmal a „Halálos alkony”-ból... és az a csepp holdsugár, ami még beragyogott az éjszakába, a sötétbe, az agyam sötétjébe, az a gombostűfejnyi ezüst fény, egy emlékkép, egy világító emlék – az te voltál, Líz. Tőled még el kellett búcsúznom. Ezért jöttem fel. Hazudtunk egymásnak hajnalban. A testünkkel hazudtunk.

LISELOTTE

Én nem hazudtam.

HENRIK

De igen. Mert minden ilyen szerelmi együttlét azt hazudja, hogy van tovább...

LISELOTTE

És nincs?

HENRIK

Nincs, Líz. Nincs.

LISELOTTE

Már hogyne lenne.

HENRIK

Nincs.

LISELOTTE

De van.

HENRIK

Nincs. Érdekel a képlet? A kettőnk képlete?

LISELOTTE

Egyelőre még igen... érdekel, miféle filozófiát találtál magadnak ahhoz, hogy kimenj az ajtómon felelősség és lelkiismeret-furdalás nélkül. Még érdekel.

HENRIK

Szeretlek.

Megcsókolja a megzavarodott Liselottét.

HENRIK

És köszönöm, hogy ezzel a szeretettel fejezem be.

LISELOTTE

Mi a fenét fejezel be?! Nekem itt... ebben a lakásban ne merészelj befejezni semmit...

HENRIK

Figyelj...

Csend, Henrik feláll.

HENRIK

A globális felmelegedésről, gondolom, olvastál.

LISELOTTE

Én is felmelegedtem hajnalban... globálisan...

HENRIK

Ne tréfálgass ezzel... birtokomban van a Smith-Graves bizottság jelentése. Az egyetlen valóban hiteles értékelés. Harmincöt év. A sarki jég elolvadása esetén a tengerek, óceánok vízszintje megemelkedik.

LISELOTTE

Mi nem vagyunk a tengerparton...

HENRIK

Ez nem csupán a víz térdnyerését jelenti... harminc mérföldes partszakaszon a víz kimos mindent. Csak Európában negyvenmillió föld alatt tárolt veszélyes hulladékot mos ki. Rádióaktív szennyezett hulladékot. Olyan szigetek tűnnek el, mint például Japán. A lakosság kitelepíthető, de amit otthagynak, láncreakciót indít el. Az atomerőművek víz alá kerülnek, és olyan megfordíthatatlan folyamatok indulnak el, amelyek még a víz kémiai stabilitását is megváltoztatják.

LISELOTTE

Ezek teóriák, Henrik...

HENRIK

A hőmérséklet változásával felborul az ember vízháztartása. Teljesítőképessége csökken. Csontjaiban elfogy a kalcium, elégetődik, egyszerűen mintha elpárologna. Tudod, mit jelent ez?

LISELOTTE

Fogalmam sincs.

HENRIK

A csontrendszer nem bírja el a régi terhelést, ahhoz, hogy össze ne roppanjon, a mozgásunknak kell változnia, és a csontokra gyakorolt hatásokat kell kivédeni...

LISELOTTE

Henrik, figyelj ide, beszéljünk komolyan...

HENRIK

Komolyan beszélek, te nem is tudod, mennyire... a gerincre nehezedő teher úgy viselhető el, ha az ember ismét négykézlábra ereszkedik... ez együtt jár a karok mellső lábakká való alakulásával... a talaj elszennyeződésével azonban együtt jár, hogy nem lehetünk talaj közeli állatok... a még meglevő fákra kell másznunk ahhoz, hogy életben maradjunk... de ezek a fák maguk is betegek...

LISELOTTE

Négykézláb?!

HENRIK

Az édesvizek is megfertőződnek, a tengerek bemossák a szennyező anyagokat. Ráadásul a szennyvízcsatornázást sem tudjuk átalakítani, a csatornákon keresztül ez a szennyezés betör a háztartásokba, a mindennapokba.

LISELOTTE

Szerinted mi ismét... négy lábon...

HENRIK

Én biztos nem... te igen, ha megvárod... a tengerszint emelkedésével a kitelepítéseket meg kell kezdeni. Bizonyos szélességi fokok között élő afrikai népeket vagy hagyjuk elpusztulni, vagy azokat is áttelepítjük... több százmillió emberről van szó...

LISELOTTE

Hagyd ezt abba, Henrik...

HENRIK

Nem, Líz, pontosan kell ismerned a döntésem okát...

LISELOTTE

Mondd ki, hogy nem tetszem neked...

HENRIK

Az UV sugárzás megharmincszorozódik. Ez, és a vízkészlet kémiai átalakulása olyan pusztuláshoz, betegségekhez vezet, amelyek mutációkat idézhetnek elő...

mutánsok tömege fog megjelenni, immár négykézláb. Bizonyos műhelyekben erre genetikai megoldásokat fognak keresni, génmanipulációval próbálják megakadályozni a bajt, de addigra a mai génkísérletek eredményei kiteljesednek, és kiderül, hogy a genetikailag kezelt élőlények biológiai ideje rövid és tömény, egyszerűen anyagrobbanás következik be náluk... A megnövekedett víztömeg pusztítja a mélyebb rétegeket, ez pedig földrengésekkel jár, az eddigi átlag földrengések számának nyolcezerszeresével kell számolni, az eddigi tíz fokú skálát ki kell egészíteni tizenötötre... a magma közelebb kerül a földrétéghez, újabb vulkanikus hatásokat teremtve ezzel ... a földkéreg így átalakul, és ahol még egyáltalán ember van, ahová visszahúzódott az emberiség, ott újabb földtörésekre, kéregátalakulásokra kell számítani...

LISELOTTE

Voltak már ilyen próféciaák, Henrik... és valahogy mindig megmenekültünk...

HENRIK

De most túl sokat tudunk. Túl sokat tudunk ahhoz, hogy lássuk, ez most nem kerülhető el. Még csak nem is tompíthatók a hatások. Ezeket tudnod kell, Líz, tudnod kell, amikor azt mondod nekem a testeddel hajnalban, hogy van remény. Hogy szülsz nekem gyereket, gyerekeket? Hát nincs remény, Líz. Sajnos nincs. Tudnád mennyire sajnálom... tudnád, hogy átkozom az egészséget, hogy átkozom, mert nem előbb szült engem ez a föld, engem és téged, hogy nem tévedett párszáz évet visszamenőleg... vagy legalább ötvenet, negyvenet... de nem. Így történt. Ez már így is van. Nincs mit tenni.

Elfordul, de mintha sírna. Liselotte döbbenten figyeli.

HENRIK

Gyereket, életet akarsz ebbe a világba. Ahol négy lábú, sugárfertőzött emberi faj kergeti egymást, egymás hegyén-hátán, össze-vissza, különböző nyelveken makogva keresi a szájalmasan kevés élelmét, mutánsok, betegek között ... te erre a világra akarsz új életet, Líz. És én még csak arról beszélek, ami törvényszerűen következik be... fogalmam sincs, hogy addig miféle végzetes balesetek történhetnek, tudod, hogy a fejlődő világ atomerőművei láncolatban betegeznek meg? Tudod, hogy a számítógépek elavultak, a memóriák egyre betegebbek lesznek, és a fejlett országoknak eszük ágában sincs pénzt adni a fejlesztésre? Tudod te, egyetlen ilyen erőmű hibája miféle láncreakciókat vált ki a térségben? Ráadásul egyetlen számítógépes nyelvezetre épül egy egész kommunikációs rendszer, az egész föld kommunikációs rendszere, amelyről már most kiderült, hogy mennyire sebezhető, milyen könnyen megtámadható.... olyan eszközt adtunk a társadalmi és gazdasági terrorizmus kezébe, mint amilyet még soha...

LISELOTTE

Ezt még így... nem gondoltam át...

HENRIK

Az elszegényedés, az energiahordozók hiánya olyan indulatokat fog kiváltani, hogy huszonöt év, és a nukleáris háborúk tucatjaival kell számolnunk... az arab világ olajkészletei kifogyóban... az új energiahordozók csak a gazdagabb rétegek számára megfizethetőek... és te azt akarod, hogy házasodjunk össze?

LISELOTTE

Én azért... megpróbálnám...

HENRIK

Te azt akarod, hogy vállaljuk fel ezt a jövőt.

LISELOTTE

A jövő a holnap is, a holnapután is... ha csak két év jövő van, az is jövő...

HENRIK

A szervezetünk feltörte az alabamai csillagkutató bázis adattárát... ha mindez még elviselhető is lenne... ha mindez még túlélhető is lenne, ott van az XC.2113.

LISELOTTE

Mi az?

HENRIK

Egy aszteroida, Líz. Nem nagy. Hatvan kilométer átmérőjű. És a föld fele tart. Negyvenegy év, két hónap, tizenegy nap, harmincöt perc. Galaktikus viszonylatban nagyon közel van, a pályája nem módosul és nem módosítható. Legfeljebb a mozifilmekben, a valóságban nem. Illetve, ha ez a globális felmelegedés nem történne meg, ha a nagy multik észbe kapnának, ha a fejlett országok megtennék a környezetért, amit meg kell tenni, ha a szegénység felszámolására kísérletet tennénk, ha elengednénk a fejlődő világ adósságait, ha kemény környezeti szankciókat alkalmazhatnánk... akkor talán lenne elég eszköz ahhoz, hogy az aszteroida kivédhető legyen. Egy olyan kő, amely miatt már párszor kipusztult a föld... pedig azok fele ekkorák voltak csak. Ha megvalósulna a mese, Líz, ha megszűnne a globalizáció Líz, mely kizárólag a monetáris alapra épül, és egyáltalán nincs jövőképe, Föld-jövő képe, és az embereket sem hagyja ebben gondolkodni... akkor igen, ha megszűnne, és létrejönne az újraelosztás az egész földi társadalmi viszonylatban, akkor talán... elkerülhető lenne mindez... évek, évtizedek óta tudjuk ezt, Líz, és még sem történik semmi... én úgy látom, nem is fog... ide nem szülhetsz gyereket, ebben

én nem közreműködhetek... és nem akarlak elvenni sem feleségül, mert harminc év múlva a legszörnyűbb öregséget fogjuk átélni, amit ember csak átélhetett... makogva a fákon...

LISELOTTE

Hátha ez több idő, Henrik... hátha tévedtek, és még száz-kétszáz év ... és hátha...

HENRIK

Nincs több „hátha”, Líz... azokat, akik a pusztulás ellen beszélnek, börtönbe zárják, akik tiltakoznak, azokat szétlövetik vízágyúkkal, könnygázzal. Líz... én is sok ilyen akcióban vettem részt, sok börtönt megjártam... elég volt... nincs tovább, Líz... köszönöm ezt az utolsó, fantasztikus éjszakát, mert az volt... ebben benne volt a múlt... mert szerelmet adtál, Líz, ezt éreztem... a szerelem pedig a múlt, a szerelem az emberiség legnagyobb felfedezése, a múlt csodálatos, Líz, benne van a testedben, az ölelésedben, a megfeszülő combjaidban, a kérdező melleidben, mindenben... ezekben versek vannak, korok, kultúrák, keresztény ölek, maja csókok, minden, minden, minden, ami a múlt, és ami a csoda maga. Köszönöm, Líz. Átéltük együtt a múltat. Az emberiség történetét egyetlen szeretkezésben. Mert benne van, hidd el, egyetlen szeretkezésben benne van mindez... és mi tudtuk hajnalban is... te vagy a legcsodálatosabb lény, akivel valaha is találkoztam.

Mosolyog, közelebb megy a csodálkozó Lízhez, megcsókolja, hosszan csókolja, szeretettel.

LISELOTTE

Mit akarsz tenni... Henrik...

*Henrik továbbra is mosolyog, és nézi Liselottét.
Majd az ablakhoz megy, kinéz, és megfordul.*

HENRIK

Sajnálom... amúgy gyönyörű a föld... gyönyörű lenne az élet... eddig is az volt... most elveszik tőlünk... nincs tovább...

Ismét kifelé fordul, váratlanul egy pisztolyt kap elő, föbe lövi magát, hatalmas dörrenés, Liselotte rémülten ugrik hozzá, Henrik a karjaiba esik, szeme nyitva.

LISELOTTE

Henrik!!!!!!....

Zokogva szorítja magához a férfi véres fejét.

Negyedik jelenet

Ugyanott pár nappal később. Feltehetően este van, Liselotte ül az ablaknál, néz kifelé, előtte egy üveg ital, pohár, de Liselotte az üvegből húz egy nagy kortyot, lerakja, ül tovább. Most megjelenik egy árnyék az ajtón. Egy férfi árnyéka, láthatóan fülig behúzott svájci sapkában, kezében virágszerű valami, így, az árnyékban virágcsokornak látszik, majd később jövünk rá, ez egy szerelőkulcsokból álló halma, amit a férfi így tart, munkára készen. Liselotte az üvegre, az órájára néz, aztán az árnyékra. Láthatóan nem érti a dolgot, de odamegy. Kicsiké részeg. Kinyitja az ajtót. Szerelőruhában áll ott Heinrich, a vízvezetékszerelő.

HEINRICH

Hoppá! Hoppá! Jó napot! Megjöttem! Hoppá!

Liselotte próbál emlékezni.

LISELOTTE

Kicsoda...

HEINRICH

Mondja: hoppá! És eszébe jut! Hoppá!

LISELOTTE

Hoppá... ja igen... délelőtt beszéltünk telefonon...

HEINRICH

Én vagyok a szerelő! A vízvezeték szerelő! Hoppá! Csókolom a kisztihandját, asszonyom, hol az a csöpögés, hol az a szivárgás?

LISELOTTE

És maga... azt mondta... este jön?

HEINRICH

Mert hogy nappal nem értem rá... rengetegen csöpögnek, magácska nem is tudja, mennyien, egy nagy csöpögés ez a város!

Nyújtja a kezét.

HEINRICH
Hoppá!

Liselotte is nyújtja, kezét fognak.

LISELOTTE
Hoppá...

Meg is szédül egy pillanatra, Heinrich elkapja. Közben kiejti a kezéből a szerszámaint.

HEINRICH
Bocsánat... de ügyetlen vagyok... mindjárt összeszedem...

Liselotte is segíteni próbál, de megint megszédül.

HEINRICH
Csak óvatosan, asszonyom...

LISELOTTE
Igazából elfelejtettem... és iszogattam egy kicsit... nem kér egy pohárával?

HEINRICH
Ó, munka közben? Munka előtt, nem! Esetleg munka után... kicsit késtem, mert karamboloztam... nekimentem a kocsimmal a kukának itt lent...

LISELOTTE
Ez nagyon... kellemetlen....

HEINRICH
Nekem mondja? Na, mi csöpög, mi csöpög?

LISELOTTE
Mi csöpög... mi csöpög... a csap csöpög... a konyhai csap csöpög... nem tudom elzárni... úgy emlékszem...

HEINRICH
Ne féljen asszonyom semmitől, maga egy kicsit ittas, de attól én még tömíthetek! Hoppá!

Nagyot nevet, Liselotte is vele nevet. Heinrich elindul, nekimegy a kisasztalnak, minden feldől.

HEINRICH
Hoppá!

LISELOTTE
Hoppá!

HEINRICH
Bocsánat... ügyetlen vagyok... de a munkában nem... csak egyébként...

LISELOTTE
Magának... csupa piszok hátul a köpenye... várjon, adok egy kefét...

HEINRICH
Mert ahogy jöttem föl, elvágódtam a lépcsőn! Hoppá! Kicsit gurultam lefelé... sajnós a lépcsőkkel mindig így vagyok... de ha szerelni kell! Akkor nincs hiba! Akkor minden rendben!

Nekimegy egy padlózásának, de időben elkapja, felemeli.

HEINRICH
Ejnye, ez érdekes... ez értékes lehet...

LISELOTTE
Azt mondják... tudja mit... maga szereljen... én addig ledőlök egy kicsit...

HEINRICH
Kérem... ahogy óhajtja... hol a konyha?

Liselotte mutatja.

HEINRICH
Ez ám a konyha! És mi ez a függöny?

A konyhaajtón egy fonott kötelekből színes elválasztó.

LISELOTTE
Az csak dísz...

HEINRICH
Nagyszerű...

Nagy léptekkel elindul, azonnal belegabalyodik a függönybe, elesik, lerántja a függönyt magával a földre.

HEINRICH

Bocsánat... nem túl praktikus...

Liselotte meglátja, felnevet.

LISELOTTE

Hoppá!

HEINRICH

Hoppá! Hoppá!

LISELOTTE

Nem bánom... ezt a függönyt... még örökölttem... nekem sem tetszett...

HEINRICH

Akkor... ne rakjam vissza...?

LISELOTTE

Szerintem jobb, ha nem nyúl semmihez... csak a csap... ha valóban úgy gondolja...

HEINRICH

Én a csapok királya vagyok, ha lehet ilyet mondani... utánam még nem maradt csöpögés, azt elhiheti.

Eltűnik a konyhában, csak a hangját halljuk, míg beszél, Liselotte az ablakhoz megy, meghúzza az üveget.

HEINRICH

Mert minden csöpögés alapja a tömítés elhiányosodása. Jönnek ilyenkor kóklerek, vagy a gazda maga próbálja megcsinálni, anélkül, hogy tudná, hány gumialátét kell a tömítéshez, mert az nem mindegy! Hoppá! Persze, tömítést bele lehet préselni a csapfejbe, egy darabig jó is, de aztán elszakad, mert nem oda való! Ez a munka alapja, kérem, hogy tudjuk, hányas gumitömítés való hová! Megjegyzem, ez igaz a férfi és nő kapcsolatra is, ha nem sértem meg ezzel a kis viccel... látja, itt a gumitömítés... ez eltörött kérem, mert egy silány termék volt, mellette a víz meg kijön, az aztán kijön mindenhol, mert a víz kérem, vékony, olyan vékony, hogy nincs az a kis lyuk, amin ne férne át... olyan ez, mint az Aladdin lámpája, kis lámpa, nagy szellem lakik benne... így ni... mindjárt kész...

Nagy zaj, hirtelen sugárban tör ki a víz a konyhából, be a szobába.

HEINRICH

Hoppá... erre nem számítottam... bocsánat...

Liselotte nagyot nevet, kezében az üveggel bele áll a vízsugárba, az arcát tartja a vízbe.

HEINRICH

Muszáj itt lenni egy főcsapnak... jaj....

Hallani, hogy elesett.

HEINRICH

Síkos ez az izé... jó, hogy nem vágtam be a fejem a kádba... akkor innen vinnének el tepsiben... úgy ... megvan... itt a főcsap...

Hatalmas zaj ismét.

HEINRICH

Ja, ez nem az... bocsánat, a bugyik itt a szárítón kicsit megáztak... milyen helyes fehérneműket tetszik hordani, nem aggódjon, ha itt végeztem, kimosom őket újra, nem lesz semmi baj... most viszont kellett egy pár, hogy addig eltömítsem...

Kilép, kezében két-három női bugyi.

HEINRICH

Szabad? Szabad ezeket a bugyikat...

LISELOTTE

Azt csinál amit akar!

HEINRICH

Sajnálom, hogy pont önt találta el a vízsugár... esetleg, ha odébb állna...

LISELOTTE

Isteni ez a víz...

Heinrich vállat von, elzárja a főcsapot, Liselotte áll a szoba közepén, csupa víz, de mosolyog.

LISELOTTE

Maga szereti a halat?

HEINRICH

Én? Hogy szeretném? Én vízvezeték szerelő vagyok! Én a munkaidőmben megvagyok a vízzel, meg mindennel, ami ezzel kapcsolatos, de munkaidő után nem! Semmire nem tudok ránézni, ami a vízzel kapcsolatos. Halakra végképp nem! Semmiféle halra.

LISELOTTE

Nagyszerű... és mondja, maga nem ideges típus?

Heinrich csodálkozva benéz.

HEINRICH

Miért kellene idegeskedni? Van munkám, keresek vele, az emberek szeretnek... min idegeskedjek?

LISELOTTE

Például... hogy jön a világvége...

Heinrich ismét kinéz, szívből, nagyot nevet. Liselotte is vele, egyre csak nevetnek, Heinrich nevetve csóválja a fejét, eltűnik ismét.

HEINRICH

Kész! Már kész is vagyok! Ez többet nem fog csöpögni... az lehet, hogy más baja lesz, ismerve a formámat, de csöpögni nem fog, az biztos.

Nagy elégedettséggel jön kifelé, nyakában egy zsineg, amit nem vesz észre, húz valamit, aztán megint nagy csörömpölés...

HEINRICH

Jaj, bocsánat.... mit tettem...

LISELOTTE

Semmi... ez a konyhai szárítóm zsinege volt... gondolom, leesett minden mosott ruha....

HEINRICH

Hát ezt igazán sajnálom...

LISELOTTE

Ne sajnálja... nem kell. Majd megcsinálom.

HEINRICH

Én is meg tudom... felrakom újra, és...

LISELOTTE

Nem, jobb ha maga már nem nyúl semmihez... üljön le, igyon velem egy pokétká... egy porár... egy pokár...

HEINRICH

Pohárkányi! Pohárkányi! Úgy kell mondani!

LISELOTTE

Rendes helyzetben én is tudom... jöjjön... vagy ne... maga siet, várja a családja...

HEINRICH

Nekem még nincs családom, kérem, a szüleimnél lakom. Hoppá!

LISELOTTE

*/kis csönd után, mélyen a férfi szemébe nézve/
És... nem is akar?*

HEINRICH

De. Várom az igazit. Még várom az igazit.

LISELOTTE

Hoppá! És még... meddig akarja várni?

HEINRICH

Már nem sokáig. Már jönnie kell.

Most ül le a székbe, de aztán fel is ugrik.

HEINRICH

Hoppá, ráültem valamire...

LISELOTTE

A kalapom...

Heinrich felemeli a fekete női kalapot.

HEINRICH

Ezt igazán... ezt nagyon sajnálom... higgye el....

LISELOTTE

Tépje szét azt a kalapot.

HEINRICH

Így? Direkte?

LISELOTTE

Direkte.

HEINRICH

Kérem.

Széttépi a kalapot.

LISELOTTE

Jobb ez így. Temetésre vettem.

HEINRICH

Az nagyon szomorú... közeli rokon...

LISELOTTE

Nem. És már nem is érdekel. Igyon.

HEINRICH

Egészségünkre, kérem! Hoppá!

Felhajtja az italt.

LISELOTTE

Meséljen ... magáról egy kicsit.

HEINRICH

Rólam? Az nem érdekes... de a nagybátyámról mesélhetek, ő egy érdekes ember...

LISELOTTE

Kútba a nagybátyjával! Engem maga érdekel.

HEINRICH

Ilyen még nem volt... hogy én érdekeljek valakit is... volt egy menyasszonyom... de az is folyton azt mondta: „fogd be a szád, kit érdekelsz te?! Mit érdekel bárkit is, ki vagy te?!”

LISELOTTE

Nagy szerelem lehetett.

HEINRICH

Csak a szükség hozta.

LISELOTTE

És? Mi történt?

HEINRICH

Az esküvő előtt két nappal elhagyott.

LISELOTTE

Ez szomorú. Hogy vannak ilyen nők.

HEINRICH

Vannak, de ez nem általános. Nekem ettől még nincs rossz véleményem a nőkről. Hoppá!

LISELOTTE

Hoppá! Hát milyen véleménye van?

HEINRICH

A nők rendben vannak. A nők jól vannak megcsinálva. Hogy úgy mondjam, klappol minden tömítés. Ott van anyám. Nagyszerű asszony, mint egy negyven wattos motor végigdolgozza az életét, minket is nevelt, apámat is nevelte, és bírta. Hol az a negyvenkettes zuhanyzórózsával egybeépített csaptelep, ami kibír ennyit, mi? Meg a többi nő is... úgyhogy én bírom a nőket.

LISELOTTE

De még sem találja meg az igazit.

HEINRICH

Nem. Mégsem. Nem akarnak hozzám jönni. A legtöbbje szerint primitív vagyok.

LISELOTTE

Nem mondja!

HEINRICH

De igen! Ezt mondja mind! Primitív vagy, ezt mondják! Primitív szerelő! Hát kérem én tudok sok művelt embert, aki a történelemben taccsra vitte a népeket,

halálokat okozott, írtott ki mindenkiket, művelt volt, az nem volt primitív, és mi lett? Az lett, ami lett.

LISELOTTE

Maga nem is tudja... mennyire igaza van...

HEINRICH

Én érdekelem, azt mondja, én?

LISELOTTE

Igen. Hogy mit érez. Hogyan él. Ilyesmik. Igyon.

HEINRICH

Másod fokú vízvezeték szerelő vagyok, engedélyezve mellette az utcai bekötések elvégzése.

LISELOTTE

Nem erre gondoltam.

HEINRICH

Szeretem a szüleimet. Nagyon szeretem a szüleimet. Velük élek. Őket támogatom.

LISELOTTE

Vannak... testvérei?

HEINRICH

Van két bátyám, de azokat nem láttuk régóta... csak én maradtam a szüleimnek. Lehet még inni?

LISELOTTE

Persze... nyújtsa a poharát... töltsék...

Heinrich előrehajol a széken, de szerencsétlenül, a szék meginog, darabokra törik, Heinrich a földre esik, Liselotte nagyot nevet, Heinrich felnéz, ő is nagyot nevet. Liselotte is belendül, ő is leesik szándékosan a székről, le a földre. Heinrich fel akar állni.

LISELOTTE

Ne álljon fel. Maradjunk itt. Jó ez.

HEINRICH

Ha akarja...

Csend.

HEINRICH

Maga csupa víz. A ruhája. Nem cseréli le? Megfázik.

LISELOTTE

Nem. Vagyis... igaza van... megfázom...

Lekapja a pólót, eldobja, ott ül meztelen felsőtesttel. Heinrich rámered a nőre, de igyekszik másfelé nézni.

HEINRICH

Addig én elfordulok... amíg...

LISELOTTE

Maga sok helyen megfordul. A csöpögés miatt. Kikezdenek magával a nők?

HEINRICH

Szexuálisan érti?

LISELOTTE

Úgy.

HEINRICH

Szoktak. Előfordul. Sok negyvenes nő otthon marad, várja a szerelőt, kigyün a nyitott pongyolában, aztán vár... van, amelyik rámugrik, hoppá!

LISELOTTE

És maga? Kihaszználja ezeket az alkalmakat?

HEINRICH

Nem. Én nem vagyok állat. Nekem az úgy nem jön csak úgy nem jön.

LISELOTTE

Akkor ne is próbálkozzak?

HEINRICH

Próbálkozni lehet. Legfeljebb nem sikerül.

LISELOTTE

Én még... úgy érzem, fiatal vagyok...

HEINRICH

Most... ahogy így nézem... én is úgy érzem...

Csend.

LISELOTTE

Nem voltam boldog még. Boldog akarok lenni.

Fel akar állni, nem tud, abbahagyja.

LISELOTTE

Maga ne értsen félre semmit... hozzon ide egy pólót a szekrényből...

Heinrich zavartan feláll, közben elcsúszik a szőnyegben, elesik, kényszeredetten nevet.

HEINRICH

Hoppá!

Liselotte is felnevet, figyeli a férfit.

LISELOTTE

Hoppá!

HEINRICH

Hoppá!

A szekrényhez megy, kinyitja.

LISELOTTE

Ott hátul... talál egyet, mindegy melyik...

Heinrich benyúl hátra, közben ráesik a polcra, minden összetörik, de diadalmasan kijön, kezében egy póló.

LISELOTTE

Dobja ide...

Heinrich odadobja Liselotténak, az felhúzza. Csend.

LISELOTTE

És most menjen. Részeg vagyok, és hülye. Menjen. Meneküljön innen.

Szomorúan ül a földön, sírni kezd. Heinrich zavartan áll.

HEINRICH

Hoppá...

Csend.

HEINRICH

Táncolni akarok... magával... hogy ne sírjon...

Ezt olyan szépen mondta, hogy Liselotte felnéz, elmosolyodik.

LISELOTTE

Maga tud táncolni?

HEINRICH

Nem. De próbálok... csapot sem tudtam mindig szerelni, most meg... a menyasszonyom, aki megszökött, mindig mondta: kit érdekelsz te, még táncolni sem tudsz, bunkó... Igaz, nem tanultam...

LISELOTTE

Majd én megtanítom.

HEINRICH

Nagyon... örülök... hogy ide jöttem... hoppá! Kimondtam! Kimondtam, pedig tudná, milyen szégyenlős vagyok, mondták is a kollégák, ilyen szégyenlős vízvezeték szerelőt még nem láttak...

Közben Liselotte felkapcsolja a nagy állólámpát, be a magnót, egy érzelmes zene szólal meg.

LISELOTTE

Ez az állólámpa nagyon régi... gyönyörű fénye van, nem... ebben a fényben lehet táncolni...

HEINRICH

Szép lámpa, régi.... régi fénye van... mintha régről fénylene itt valami...

LISELOTTE

Imádom...

HEINRICH

Lehet is...

LISELOTTE

Felkér...?

HEINRICH

Nem.

LISELOTTE

Miért nem?

HEINRICH

Nem jó ez a zene.... maga sírt... most táncolni akar... sírni fog a táncolásnál is... erre a zenére... és nagyon szomorú lesz...

LISELOTTE

Igazad van. Válassz valamit.

HEINRICH

/észreveszi a váltást, a tegezést/

Én velem még ilyen gyorsan soha...

LISELOTTE

Válasz valamit...

Heinrich a zeneszekrényhez megy, a CD-k közül válogat, közben leejti az egész kupacot. Keresgél. Talál.

HEINRICH

Polka. Ez jó lesz. A polka.

LISELOTTE

Annyira jó... hogy jött...

HEINRICH

/zavartan/

A jó szerelőnek... örülni szoktak... hoppá!

LISELOTTE

Hoppá!

Megszólal a polka zenéje, Heinrich elkapja a nőt, azonnal ugrálni kezdenek.

HEINRICH

Én már azt hittem nem... hogy már nem kapok fel egy nőt sem... de most megint hoppá!

LISELOTTE

Hoppá! Hoppá!

HEINRICH

Itt valami boldogság van! Hallom a csöpögését, hallja maga is, ahogy csöpög a boldogság!

LISELOTTE

Hallom! Hallom! Ne zárja el!

HEINRICH

Ezt már nem is lehet... itt már nincs is tömítés... ez már csöpögni fog ez a boldogság... ha csak ki nem eresztjük a csapot, és akkor jön csőstúl!

LISELOTTE

Hoppá! Hoppá!

HEINRICH

Minek ide tömítés, az emberek betömítik a boldogságot, hogy ne csöpögjön! Én is ezt csináltam!

LISELOTTE

Maga nagyon jól táncol!

Heinrich egyre jobban élvezi, egyre nagyobbakat ugranak a ritmusra.

HEINRICH

Hülye az a nő! Hülye! Még hogy én nem tudok táncolni! Vele nem tudtam, mert nem szeretett! Azért nem! Az ember azzal tud táncolni, akit szeret! Hoppá! Igazam van?

LISELOTTE

Nagyon, nagyon igazad van! Nagyon!

HEINRICH

Hoppá!

LISELOTTE

Hoppá!

Ötödik jelenet

Ugyanott pár nappal később. Liselotte csinos utcai ruhában jön, siet be a bejárati ajtóból, körülnéz, gyorsan eldob az útból egy harisnyát, megigazítja a párnákat, de látszik minden mozdulatán, hogy valami történt vele, valami zavar van a viselkedésében, mintha nem lenne teljesen normális. Most a bejárati ajtón megjelenik egy árnyék, kezében virág. Roland az, a költő. Liselotte észreveszi, ő is megáll, nem megy oda, csak néz. Lassan magától kinyílik az ajtó, szépen, lassan. Ott áll diadalmasan Roland, kezében a csokor virág, furcsa látvány, mert egy ócska kórházi pizsamában van.

ROLAND

Nem hitte el, ugye? Nem hitt benne?

LISELOTTE

Őszintén szólva... nem.... azt mondta, jön utánam, pár perc, de ne nyissak ajtót.

ROLAND

Úgy van.

LISELOTTE

És maga nem fog csöngetni.

ROLAND

Úgy van.

LISELOTTE

És az ajtó mégis ki fog nyílni.

ROLAND

És? Kinyílt?

LISELOTTE

Ki... honnan vette ezt a gyönyörű csokrot?

ROLAND

Virágot vígy kedvesednek, kulcsát féltő szemérmeknek, hogy ha látja, higgyen néked, szíved legyen majd a képed.

LISELOTTE

Ez... nagyon szép... de hiszen itt nincs... virágbolt itt...

ROLAND

Csitt! Ne rontsa el a varázst, kis hölgy. Ne kutasd, mért nyílt az ajtó, a virág honnan, s mire való, csak a pillanat a tiéd, s fogadd el a titkait. Tessék.

Átnyújtja a virágot.

LISELOTTE

De ezek valódiak...

ROLAND

A költészet is az... tehát itt lakik?

LISELOTTE

Igen... tegyek fel egy kávé?

ROLAND

Nem élek vele. Nekem nem kell bódítószer, sem élénkítő, nem kell gyógyszer, gyógyszer különösen nem, sem kiegészítő, nem kell semmi, csak a líra, ő szült engem, s dönt a sírba. Semmi más.

LISELOTTE

Megmondaná... hogy talált meg... ez az egész olyan hihetetlen, hogy pont maga, és pont itt... és pont így...

ROLAND

Maga a könyvtárba jár... minden nap... a városi könyvtárba.

LISELOTTE

Pontosan.

ROLAND

Minden nap, órákat eltölt. Versekkel olvas.

LISELOTTE

Igen... és azok a versek...

ROLAND

Az én verseimet.

LISELOTTE

Igen. A magáét! Csak a magáét!

ROLAND

Dolgozik valahol?

LISELOTTE

Csak júniustól... a városi kórházban, ápolónő vagyok... de a május még az enyém. Ez a május még az enyém, minden dalával az enyém... látja, költő lettem én is, ahogy magát olvasom...

ROLAND

És a májust a versek között akarja eltölteni.

LISELOTTE

Részben... igen... de honnan tudta, hogy a maga verseit... hogy pont azokat...?

ROLAND

Csacsi kislány. Persze, hogy tudom. Minden nap betelefonálok a könyvtárba, hogy kikéri-e valaki a köteteimet. Elmondták, hogy egy kedves nő minden nap... megtudtam a címét... itt vártam elbújva a kapu alatt... vártam, hogy hazajön... a könyvtáros körülbelül leírta magát, hogy néz ki...

LISELOTTE

Milyen szeme van... ahogy olvastam a verseit... ne nevéssen ki... ugyanezeket a szemeket láttam...

ROLAND

Nézzen beléjük mélyen... mit lát...

Liselotte mélyen a szemébe néz.

LISELOTTE

Jézus Mária...

ROLAND

Mit lát?

LISELOTTE

Magamat látom a szemében! Az én arcomat!

ROLAND

Ez a költészet lényege. Nézzen még, többet is lát. De maga zavart, magát zavarja valami...

LISELOTTE

Itt várt rám... ebben a furcsa öltözékben... ugye nem haragszik...

ROLAND

Nincs ebben semmi furcsa. A városi kórház elmeosztályán mindenki ilyen pizsamát kap... de maga is megismert... nem ijedt meg... és most sem, ahogy kimondom: ez állami pizsama, az elmeosztályé... de megismert, rám ismert így is...

LISELOTTE

Hiszen a kötetein ott van a fényképe... én megismertem azonnal... ebben ... a pizsamában is...

ROLAND

Meg akartam ismerni magát én is. Tudni, miért veszi ki minden nap a verseimet... Ide jöttem. Leskelődtem.

LISELOTTE

Azok a versek...

ROLAND

Csitt! Ne mondjon a költőnek dicséretet, és ne adjon tanácsokat, ne legyen jóindulattal, mert mindegy az, mit mond. Szeresse, de ne beszéljen a versről, ne magyarázza.

LISELOTTE

De miért ne?

ROLAND

Olvassa el, és vagy engedje be önmagába, vagy ne. De véleményt ne mondjon. Mert elveszik a varázs. Az a varázs, amitől kinyílik az ajtó, kézbe hull a virág. Ezt kutatni kár.

Ezt olyan átéléssel, halkán mondta, hogy Liselotte láthatóan elszédül.

LISELOTTE

Kérem, akkor nem mondok.

Csend.

ROLAND

Mi a baj, kicsi lány? Mi bántja a szírom-szívét?

LISELOTTE

Nos, valóban... mostanában értek bajok... és úgy gondoltam, ezt a két hetet, ami a munkámig van, júniusig van... úgy gondoltam, menekülve töltöm el.

ROLAND

Menekülve? Mitől?

LISELOTTE

Igazából... tragédiák sorozata ért az utóbbi időben... nem tudtam már itthon maradni... a városban sem szeretek sétálni... rokonom nincs... azt gondoltam, a könyvek meg fognak nyugtatni.

ROLAND

És így történt? Ugye, így?

Lassan halad a nő felé, az megbabonázva áll.

LISELOTTE

Igen. A versek megnyugtattak. Csak szomorú is lettem.

ROLAND

Miért vajon?

LISELOTTE

Mert én eddig nem foglalkoztam ilyesmivel... és nem értem mindegyiket.

ROLAND

Igazán? És érteni akarja?

LISELOTTE

Igen. Szeretném.

ROLAND

Ne értse. Látja, én, aki írom, engem sem értenek meg. A verseimet sem.

LISELOTTE

Ezek szerint maga...

ROLAND

Nem.

LISELOTTE

Nem is tudja, mit akartam kérdezni...

ROLAND

Nem vagyok elmebeteg. Csak költő. Nem tehetek róla, hogy ebben a világban a kettő egy és ugyanaz. De maga nem fél. Áll, és nem fél. Néz engem, és nem fél. Nem fél tőlem. Mert megért.

LISELOTTE

És... nem keresik ott... ahonnan eljött?

ROLAND

Érdekes ez?

LISELOTTE

Nem, valóban nem...

ROLAND

De, biztosan keresnek. Vagy ha még nem, este már egészen biztos. De ők csak emberek. Emberek kereshetnek. Azokkal már nincsen dolgom.

LISELOTTE

Én... nem árulom el magát.

ROLAND

Nem árul el, mert nem én vagyok beteg, hanem maga. Ahogy itt áll, csukja be a szemét... érzi magán is a pizsamát... érzi a társadalom bélyegét, igen?

LISELOTTE

Ahogy becsukom a szemem... igen... mintha pizsamában... átfúj a szellő a gombok között... simogatja a bőröm, a melleim... milyen jó ez a simogatás...

ROLAND

Csak az érzi ezt, kinek baja van. Komoly baja.

LISELOTTE

Igen... egy ideje rémálmok gyötörnek, alakok követnek éjjel álmaimban, alakok, akik már nem élnek...

ROLAND

És mióta verseket olvas?

LISELOTTE

Azóta megszélidültek... nem kiabálnak rám, csak mosolyognak... leülnek mellém, mosolyognak, nem átkozódnak, csak figyelnek.

ROLAND

Mosolyognak, mert magába költöztek a versek. Magát már nem lehet bántani. Álmaiban sem.

LISELOTTE

Igen, úgy van... most körbefognak, mosolyognak, átölelnek.

ROLAND

Álmodd, hogy a végtelen vagy, úgy mint fent a csillagok...

LISELOTTE

Holdzönben pillantásod, szivárvány szín, felragyog...

ROLAND

Bánthat most már földi bánat, mindörökre enyém leszel...

LISELOTTE

Mert a hited újra éledt...

ROLAND

Mert a lelked hófehér lett...

LISELOTTE

Az sem bánt, ha elveszel.

ROLAND

Mert végtelenbe érkezel.

LISELOTTE

Csillag leszel, ragyogni fogsz.

ROLAND
Öröklétű kedvesem.

Csend.

ROLAND
Hiszen maga betéve tudja őket.

LISELOTTE
Épp ez a csodálatos... egyszer olvastam csak el őket, de tudom... kívülről tudom...

ROLAND
Maga akkor rokona a halálnak... csak a halál tudja igazán a verseket.

LISELOTTE
Sokszor olvastam a verseit. Nagyon sokszor. És most itt van... ez csodálatos.

ROLAND
Mi a neve?

LISELOTTE
Liselotte...

ROLAND
Anyámat is így hívták. Nincsenek véletlenek.

LISELOTTE
Apám Roland volt, ahogy maga. Ahogy maga!

ROLAND
Hisz a feltámadásban?

LISELOTTE
Higgyek? Ugye, higgyek?

ROLAND
A lélek feltámadásában mindenképpen.

LISELOTTE
Maga hisz ebben?

ROLAND

Én most támadtam fel... magában támadtam fel... tegezhetem?

LISELOTTE

Hiszen... megtisztel vele...

ROLAND

Feltámadtam, benned, Liselotte... én már nem éltem... én már csak egy test voltam, aki minden nap telefonál... keresi a lelkét a könyvtárban...

LISELOTTE

És azt hiszed... ez bennem van?

ROLAND

Nem dobtad el a verseimet, nem dobtad el a lelkemet.

LISELOTTE

Mert szűnt közben a fájdalom... ahogy olvastam őket...

ROLAND

Engem bezártak, Liselotte. Bezártak elmebetegek közé... hallom egész nap a vinnyogásuk, szedem a gyógyszereket, mosolygok, pedig köpnöm kéne... vagy ölnöm közöttük.

LISELOTTE

Gazemberek... gazemberek...

ROLAND

Bezártak, mert költő lettem... azt mondják, skizofréniás, csak mert lelkeket kerestem. A versekkel lelkeket alkottam, és tudtam, beleszállnak minden testbe, minden testbe, amely megnyílik előttük. Hiszel nekem?

LISELOTTE

Mindenemmel...

ROLAND

Megállítottam embereket... mondtam nekik a sorokat... az utcán, az áruházakban... ezért bevittek... adni akartam nekik, bevittek, mert aki ebben a világban adni akar, az csak elmebeteg lehet, aki adni akar, szálni való nyomorék, csak az az egészséges, aki elvesz, aki kér... hiszel nekem...

LISELOTTE

Hiszek! Hiszek!

ROLAND

Mert láttam bennük a hiányt, értesz engem? Mert láttam, hogy tele vannak napi gondokkal, szánni valóan esendőek, hívságokkal tömik őket, nincs egy szabad percük se már... Társat keresnek, ellenséget találnak csak... megérted ezt?

LISELOTTE

Én aztán meg...

ROLAND

Versben égett valamikor mindenkinek a lelke... a parasztok rímeiket faragtak, népdalokat, balladákat... mi azt hittük, ez művészet, népművészet, vagy ilyesmi...

LISELOTTE

És nem az?

ROLAND

Nem, a teremtés vágya hajtotta őket minden ilyen rímfaragásban... Bűnözik az, kinek telve költészettel a lelke, mond gyilkol az, erőszakol az meg tizenéves gyerekeket, tör be kirakatot, rabol ki öregembert, igen?

LISELOTTE

Nem, azt hiszem nem...

ROLAND

Mert a költészettel ellenkezik minden bűn... a költészet maga büntelen, ha beengeded, te is büntelen leszel. Minden ember alapvetően jó, de ez a jóság védtelen, csak a földöntúlival védhető, a költészettel, a képekkel, a gazdag szavakkal... ezt akartam elmondani nekik, csupán csak ezt, elhiszed?

LISELOTTE

Így érzem én is... mióta olvasok... mióta magát olvasom...

ROLAND

Azt hittem, már így pusztulok el, fekália szagú kórtermekben... te biztos kijártad a szenvedések völgyét, ha megtaláltál... biztos ezer halállal néztél szembe, ezer csalódással...

LISELOTTE

Ezer halállal, igen...

ROLAND

Most pedig el kell fogadnod a képtelenséget... azt, hogy les rád egy férfi pizsamában a lift mellett, virággal megy be hozzád, és te elfogadod... nem kiáltasz rendőr után, nem hívod fel az intézetet...

LISELOTTE

Nem, ez maga költészet... ahogy álltál ott lent... maga volt egy vers...

ROLAND

Megismertél hát, rám ismertél, ha versként láttál lent a liftnél...

LISELOTTE

Semmi sem volt képtelenség, semmi már...

Roland lerogy Liselotte elé, átkarolja lábait.

ROLAND

Nekem írnom kell még, benned kell írnom, veled kell írnom...

LISELOTTE

Kész vagyok rá...

ROLAND

Legelőször is ide költözöm...

LISELOTTE

Van hely, elférünk ketten...

ROLAND

Ide bújok, és írok... te pedig elviszed, mindig ahhoz, akihez kell...

LISELOTTE

Szívesen...

ROLAND

Nem találnak meg itt... senki sem kereshet itt...

LISELOTTE

Nem fognak soha, esküszöm...

ROLAND

Titokban leszel az enyém, és a verseimé... így újra írhatok és élhetek...

LISELOTTE

Újra írhatok, újra élhetek...

ROLAND

Nem vagyok elmebeteg, hiszel bennem?

LISELOTTE

Ne kérdezz ilyet. Látnod kell.

ROLAND

Ketten leszünk csak a világ... te dolgozol, én várok itt, és belemártom lelkedbe a tollamat... újra élek...

LISELOTTE

Boldogan!

ROLAND

Ne engedj vissza, kérlek, iszonyú ott nekem...

Liselotte átöleli a férfit.

LISELOTTE

Senkinek nem adlak oda...

Csókolgatni kezdi a férfi fejét.

ROLAND

Megjöttem hát. Megérkeztem.

LISELOTTE

Hozzám jöttél. Megérkeztél.

ROLAND

Vártál már rám?

LISELOTTE

Nagyon! Nagyon!

ROLAND

Közös titkunk az életünk! Ezután már így lesz mindig!

LISELOTTE

Nem volt életem, és nem tudtam, miért, éveig nem éltem, ápoltam valakit, és vártam, nem tudtam meg soha, kire...

ROLAND

Én ugyanígy vagyok ezzel...

LISELOTTE

Halálok kísérték végig, nem tudtam még, kire várok...

ROLAND

Micsoda boldogság ez... a költő és a tiszta lány...

LISELOTTE

Boldogság. Tudnád, mióta várom...

ROLAND

Megtanulod a verseket, amiket írok... járkálsz az utcán, bevásárlóközpontokban, és mondogatod mindenkinek... aki csak épp szembejön...

Liselotte felemeli a fejét.

LISELOTTE

ÉN? Én arra képtelen vagyok...

ROLAND

Pedig meg kell tenned...

LISELOTTE

Hiszen te is ezt tetted, és mire jutottál...

ROLAND

Nem bízol bennem, igaz? Nem hiszel nekem?

LISELOTTE

Itt elbújhatsz, írhatsz, én pedig viszem a verseket, mit tudom én hová, újságokhoz, kiadókhöz...

ROLAND

/felüvölt/

Milyen újság?! Olvastál újságban verseket? Érezted bennük a csináltságot, a megfelelni akarást? Hol vannak ott olyan versek, amiket a fák írtak bennünk?

Hol? Mit akarsz? Könyveket? Versesköteteket? Ki olvassa azt el? Elolvassa az, aki az utcán megy és boldogtalan? Elolvassa az, ki kenyérre keres?

Liselotte feláll, gondolkodik

LISELOTTE

Mondanom kellene... de nem tudom... én ezt nem tudom...

ROLAND

Nem győzött meg a nyíló ajtó, sem a semmiből jött virág? Az sem győzött meg, hát figyelj... megmutatom neked... ha velem jössz, meglátsz mindent... megmutatom neked, megmutatom én...

Az ablakhoz megy, kinyitja, Liselotte rémülten nézi.

ROLAND

Ez hányadik emelet?

LISELOTTE

Az ötödik... gyere el onnan...

Roland feláll az ablakpárkányra, lenéz.

ROLAND

Hiszel nekem? Jössz velem?

LISELOTTE

Én élni akarok! Élni veled! Gyere le onnan!

ROLAND

Így élsz velem igazán... ha velem jössz most... hinned kell! El kell hinned!

LISELOTTE

Törődnöm veled, élek veled, szeretlek... gyere le onnan!

ROLAND

Semmit sem értesz.

Kiugrik az ablakból, Liselotte rémülten rohan oda, lenéz, majd a telefonhoz fut, felemeli.

LISELOTTE

Bergstrasse tíz... egy férfi leugrott az ötödikről... nagyon gyorsan, kérem, nagyon gyorsan... azonnal...

Leteszi a telefont, indulna, de az ajtóban megjelenik egy gnóm árnyéka, Roland az, beesik az ajtón, nagyokat nyögve vonszolja magát Liselotte felé.

LISELOTTE

Roland... mért tetted ezt...

ROLAND

Nem jöttél velem... meghalok... ha jöttél volna, mindketten élnénk... nem hittél nekem... átkozott legyél, te lélek, aki becsaptál, átkozott...

LISELOTTE

Ne mondd ezt...

ROLAND

Veled elrepültem volna... átkozott vagy... átkozott...

Liselotte elé esik, a nő lehajol, felkapja a férfi fejét, ölébe veszi, csókolgatja.

LISELOTTE

Nem halhatsz meg... nem halhatsz meg... te költő vagy...

ROLAND

Hallom sípját végtelennek... fáj az idő, zsibbad karom... hívnak átról csodavének, haláldalukat hallgatom... látod, mindenhol kigyúlnak gyertyafények, idődalok... eddig írtam, de már vége... ezentúl csak hallgatok...

Lehanyatlak a feje, Liselotte kétségbeesetten fogja, kintről szirénahang, lassan sötét.

Hatodik jelenet

Ugyanott, pár nappal később. Üres a lakás. Liselotte érkezik a bejárat felől, húz maga után egy alakot, aki koszos, ócska télikabátban van, mosdatlan, zsíros hajú, de vigyorog. Liselotte sem az a jólöltözött lány, akit eddig láttunk. Ruhája gyűrött, az egész nő csapzott. Nikolaus, a csöves vigyorog mellette.

LISELOTTE

Itt van a virág... érted, a virág!

Kivesz a vázából egy csokor fonnyadt virágot, a kezébe adja a férfinak.

NIKOLAUS

Höhö...

LISELOTTE

Kimégy vele az ajtó elé, és csöngetsz, érted?

NIKOLAUS

Aha...

De csak áll, néz, kezében a virággal.

LISELOTTE

Menj ki az ajtó elé! Csöngetsz, én pedig beengedlek!

NIKOLAUS

Öee... .. eee.....

A férfi komolyan gondolkodik, aztán elindul kifelé, Liselotte kinyitja az ajtót, majd becsukja utána. Látjuk Nikolaus árnyékát az ajtón, ahogy áll, kezében virág. De nem csönget.

LISELOTTE

Csöngess. Nyomd meg a csengőt.

Nikolaus keze megmozdul, de csak tétován tapogat, nem nyomja meg. Liselotte dühös lesz, kinyitja az ajtót, berántja a férfit, aki elterül a földön.

LISELOTTE

Hálátlan szemét! Csak ennyit kérek tőled, csak ezt! Hogy azzal a mocskos kezeddal nyomd meg a kurva csengőt, hogy beengedjelek, mint olyat, aki férfi és virággal érkezik! Ez olyan nehéz!

Nikolaus csak néz rá a földről. Liselotte megsajnálja.

LISELOTTE

Kelj föl, és ülj le a székre. Kérsz kávét?

NIKOLAUS

ee... ááá....

LISELOTTE

Igazítsd meg a kabátodat, hogy nézel ki?

Nikolaus magára néz, elvgyorodik, próbálja feljebb húzni a kabátot. Liselotte ráüvölt.

LISELOTTE

Ülj le!!!!

Nikolaus meglepve leül. Liselotte egy darabig járkál előtte, aztán ő is leül szemben a férfival.

LISELOTTE

Figyelj ide... én megtaláltalak, te pedig hálás vagy nekem, rendben?

Nikolaus bólint.

LISELOTTE

Te a híd alatt alszol minden éjjel, igaz?

Nikolaus bólint.

LISELOTTE

Hát mostantól nem kell. Alhatsz itt.

Nikolaus gyanakodva néz körül a szobában.

LISELOTTE

Megbízom benned. Te egy koszos csavargó vagy, de én megbízom benned.

Nikolaus érdeklődve figyel.

LISELOTTE

Azt hiszem, minden kapcsolatnak az az alapja, ha bízunk egymásban. Én megcsinállak téged, Nikolaus... ez lesz a neved, amíg az igazit nem árulod el... Nikolaus. Így hívlak, és itt laksz. Én holnaputántól dolgozom a városi kórházban. Napközben nem vagyok itthon. De pontosan meg fogom mondani, mit kell tenned, rendben?

Nikolaus bizonytalanul bólint.

LISELOTTE

Mindenkinek... segítenie kell a társadalmilag elesetteken... vagy valami... én rajtad segítek. Segítek rajtad, és közben én sem leszek egyedül. Te jóformán beszélni sem tudsz, talán nem is vagy normális. De ez nem érdekes. Ez a világ, Nikolaus, a normálisokat megöli, vagy megöletti. Itt halnak meg nálam, vagy máshol, mindegy. Kezdjük hát előlről az evolúciót, ha volt ilyen egyáltalán. Oké?

Nikolaus komolyan nézi a nőt.

LISELOTTE

Neked senkid nincs... gondolom...

Nikolaus lassan ingatja a fejét.

LISELOTTE

Gondolom, régóta vagy már hajléktalan.

Nikolaus lassan bólint.

LISELOTTE

És gondolom... szeretnél rendes ágyban aludni, tévét nézni... asszonyt keresni, ilyesmi, igaz?

Nikolaus lassan bólint.

LISELOTTE

Én megadom neked a lehetőséget. Megadom a lehetőséget, hogy normális életet élj. És ehhez az elején még dolgoznod sem kell. Csak figyelni és tanulni.

A „tanulni” szóra a férfi mintha megrezzenne, fel akar állni.

LISELOTTE

Nem úgy... nem iskolában... engem nem érdekel a műveltséged, nincs arra szükségem sem neked, sem senkinek. A társadalomban elfoglalt helyünk a fontos, nem az, milyen műveltek vagyunk.

A férfi visszaül, nézi Liselottét.

LISELOTTE

Tudod, voltak már itt mások is.... virággal a kezükben, ahogy most te. És azt hittem, maradnak, alakítunk itt egy külön kis országot, egy kis köztársaságot. Figyelsz?

Nikolaus lassan bólint.

LISELOTTE

De képtelen rá. Képtelenek voltak rá. Vagy bennem van a hiba, lehet, bennem van a hiba. Összekeveredtek bennem a dolgok, lekéstem magam, Nikolaus. Én lekéstem magamról, és bárhogy is futok önmagam után, a távolság egyre nő, egyre messzebb látom már magam, egyre messzebből sikoltozok már csak magam után, megérted ezt?

Nikolaus tétován bólint.

LISELOTTE

Előlről kell hát kezdenem mindent...

Felnéz a férfira.

LISELOTTE

De rohadt bűdös vagy te, Nikolaus.

Nikolaus megszagolja magát, aztán különös hangon nevetni kezd.

LISELOTTE

Mikor fürödtél utoljára?

Nikolaus komolyan elgondolkodik.

LISELOTTE

Szobát kapsz és ágyat. Ruhákat veszek neked. Nem tudom, megérdemled-e, de ez nem is fontos. Tiszta leszel, jószagú. Kibámulsz napközben az ablakon, lesed, jövök-e, hogy mikor jövök meg a munkából.

Nikolaus komolyan bólint.

LISELOTTE

Hozok kaját, vagy főzök neked. Főzök, és együtt megvacsorázunk. Aztán lefekszünk.

Nikolaus vigyorogni kezd.

LISELOTTE

Lefekszünk, először külön. Aztán meglátjuk... ha jól bírod ezt az életformát, és látnivaló, hogy megbecsülöd, akkor beengedlek az ágyamba. Szeretkezni fogunk, Nikolaus. Velem fogsz szeretkezni.

Nikolaus megint komoly lesz, csücsörít a szájával.

LISELOTTE

Nem tudom, szeretkeztél-e valakivel rendesen... úgy értem, ahogy a művelt emberek szoktak...

NIKOLAUS

Eeeee.... ööööi....

LISELOTTE

Nem kell aggódnod. Semmi érzelmet nem viszünk bele, semmi költészet. A lényeg, hogy akkor szeretkezzünk, amikor nekem tüsszőéressem van, érted?

Nikolaus most nagyon komolyan néz a nőre.

LISELOTTE

Hogy legyen gyerek, gyerek legyen.

Nikolaus vigyorog, már érti.

LISELOTTE

És ki tudja... talán egyszer... pár év múlva ... már jól meg is leszünk együtt. Már talán vállalni is tudjuk egymást, mit gondolsz?

Nikolaus komolyan bólint.

LISELOTTE

Te pedig hálás leszel nekem. Egész életedet a hála fogja irányítani. Hogy nem hagytalak ott fetrengeni a híd alatt, a szarban, a koszban, társ és ennivaló nélkül. Hogy megadtam neked egy értelmes élet lehetőségét. Ezt a hálát követelem tőled viszonzásul. A gyerekeinket te fogod nevelni, úgy, ahogy akarsz.

Nikolaus vigyorog, többször bólint egymás után.

LISELOTTE

Nem akarom, hogy értelmes, gondolkodó életek legyenek. Az most nem kell. Legyenek olyanok, mint te.

Nikolaus csodálkozva néz rá.

LISELOTTE

Igen, olyanok, mint te... azt akarom látni, hogy megyünk kirándulni, elől te a két gyerekkel, akik pont olyanok, mint te, ugyanúgy nem tudnak beszélni, csak bólogatnak, és ugyanolyan hálásak lesznek. Na. Ezt akarom. Ezért hoztalak föl ide.

Csend. Nikolaus és Liselotte komolyan nézik egymást.

LISELOTTE

Akarsz?

Nikolaus nagyon lassan bólint.

LISELOTTE

És hálás leszel nekem... amíg csak élünk?

Nikolaus bólint.

LISELOTTE

Talán tíz év... talán tizenöt... és semmiben sem különbözünk más házaspároktól... te értelmesebb leszel, én hülyébb. Egymáshoz idomulunk. Ez lesz a mi igazi boldogságunk, Nikolaus.

Nikolaus megint bólint, nagyon komolyan.

LISELOTTE

Van valami betegséged?

Nikolaus vakarózni kezd.

LISELOTTE

Nem a tetükre gondoltam... az nem betegség... olyan, amivel kórházban kezeltek, vagy amivel nem kezeltek, de tudod... vagy fáj valahol, vagy vérzik, ilyesmi?

/Nikolaus komolyan benéz a kabátja alá, gondolkodik, de aztán felnéz, lassan megrázza a fejét./

LISELOTTE

Valami hibád... a férfiasságod körül....

Nikolaus méltatlankodva hörög valamit.

LISELOTTE

Jól, van, jól van... majd úgy is átnézlek... megcsinálom neked a fürdővizet. Beleülsz, kiáztatod magad. Utána folytatjuk. Folytatjuk, és megbeszélünk mindent. Hogy miképpen lesz ebből a tetűs világból kettőnknek boldogság. Hogy ezt hogyan lehet megcsinálni. Megbeszélünk mindent. Úgy, mint eddig. Boldogok leszünk mi itt, Nikolaus. Mert a boldogság rajtunk múlik. Romlatlan embereken, érted?

És nagyon vigyázz magadra, most már nekem vigyázol... ne fogd meg drótot, ha kilóg a falból, ne egyél halat, ne állj az ablakpárkányra, mert repülni tanít a távolság, ne tegyél semmit, ami elronthatja ezt a kapcsolatot... a miénk lesz a legtisztább viszony... különösen ha alaposan lecsutakolod magad a kádban...

Elmosolyodik

LISELOTTE

De ha akarod... még segítek is neked... lemoslak, mintha gyermekem volnál... gyermekem...

Sírva fakad, Nikolaus érdeklődve nézi. Lassan kinyújtja a kezét, a lány fejéhez ér, megsímogatja a haját. Liselotte elkapja a kezét, megcsókolja.

LISELOTTE

Nem tudom, rád vártam-e. De megcsináljuk az életünket. A tiédet és az enyémet, megcsináljuk.

Felpattan, megtörli a szemét, a fürdőszoba felé indul, kimegy. Nikolaus egyedül marad. Körülnéz. Lassan feláll, csoszogni kezd a bútorokhoz. Kivesz egy fiókot, kiönti a tartalmát, keresgél, talál egy karkötőt, elteszi, megy tovább, fogja az asztali órát, elteszi, megy tovább, kinyitja a szekrényt, kiszór belőle egy pár ruhát, egy kabátnak kutatni kezd a zsebében, papírpénzt talál, elteszi. Bejön Liselotte, döbbenetesen néz a férfitra.

LISELOTTE

Mi a fenét művelsz, mi?

Nikolaus nem törődik vele, a lány táskáját borítja ki éppen. Liselotte felháborodva megy oda, kikapja a kezéből.

LISELOTTE

Ezt nem lehet! Ezt nem szabad!

Nikolaus rávigyorog, kitépi nyakából a nyakláncát.

LISELOTTE

Most már elég volt! Micsoda egy hülye vagyok! Takarodj innen, te hálátlan szemét, érted, takarodj!

Nikolaus elkapja Liselottét, a kanapéhoz vágja, majd vigyorogva elővesz egy hatalmas kést.

LISELOTTE

Az értelmes élet lehetőségével kínálsz meg, érted?!

Nikolaus röhög, kigombolja a sliccét, leesik a gatyája, indul a késsel a kezében a nő felé.

LISELOTTE

Ne merészeld... ne merészeld...

A telefonhoz ugrik, de Nikolaus gyorsabb, hatalmas pofont ad a nőnek, a telefont a falhoz vágja, Liselotte ismét a földre esik, remegve hátrál, mászik a földön, Nikolaus hörögve utána, kezében késsel. Ráugrik a nőre, birkóznak a földön, Nikolaus nagyokat röhög, Liselotte kétségbeesetten védekezik, aztán elkapja Nikolaus kezét, amellyel a kést tartja, nagy erővel fordít rajta, Nikolaus

felordít, beleesik mellel a késbe. Liselotte iszonyodva ugrik fel. De Nikolaus is felnéz. Kirántja a saját mellkasából a kést, Liselotte az ajtó felé menne, de Nikolaus már ott van, véres a ruhája, kezében a véres kés, megy Liselotte felé, Liselotte remeg, a férfi mozgása egyre bizonytalanabb, aztán elvágódik, elterül a földön. Liselotte remeg a falnál, lecsúszik, ül a földön, és remeg. Sötét.

Hetedik jelenet

Ugyanott pár nappal később. Liselotte pakol, nagy táskákba dobál be holmikat, siet, igyekszik. Körbenéz, mit felejtett ki. Az ajtón megjelenik egy férfi árnyéka, virággal a kezében. Liselotte észreveszi.

LISELOTTE

Mindjárt!

Egy gyors szájkifestés még, utolsó próba a tükör előtt, aztán kinyitja az ajtót. Egy fekete álarcos, öltönyös férfi áll ott.

ÁLARCOS

Liselotte Maner?

LISELOTTE

Kérdezi? Ki van írva.

ÁLARCOS

Nem tudok olvasni.

LISELOTTE

Ez szép.

ÁLARCOS

Összepakolt mindent?

LISELOTTE

Milyen szép rózsák azok ott a kezében... nekem hozta?

ÁLARCOS

Ja, igen... mostanában ez a szokás...

LISELOTTE

Hamarabb jött, mint vártam.

ÁLARCOS

Három üveg tableta után hamar itt vagyok.

LISELOTTE

Nem azért mondtam, mert nem készültem el! Elkészültem ám!

ÁLARCOS

Látom.

Liselotte körülnéz.

LISELOTTE

Jól van... mit vihetek még?

ÁLARCOS

Amit akar. Csak igyekezzen.

LISELOTTE

Kikkel fogok találkozni?

ÁLARCOS

Kikkel szeretne?

LISELOTTE

Anyámmal mindenképpen.

ÁLARCOS

Rendben van.

LISELOTTE

Gondolom, a többiekkel is össze akadok előbb-utóbb.

ÁLARCOS

Úgy szokott lenni.

LISELOTTE

Mindent összecsomagoltam... mégis nehezen megyek el...

ÁLARCOS

Úgy szokott lenni...

Váratlanul megtántorodik.

ÁLARCOS

Hú, a fenébe...

A szívéhez kap, masszírozza.

LISELOTTE

Baj van? Segíthetek?

ÁLARCOS

Kicsit leülnék... és egy pohár vizet... ha kaphatnék...

Liselotte kisiet a konyhába, hoz vizet.

LISELOTTE

Tessék... és ne tegye ezt velem... maga itt nem lehet rosszul...

ÁLARCOS

Már elmúlt, köszönöm. Múló rosszullét. Olyankor kap el, ha az utazó nem is nagyon akar elutazni velem.

Fürkészően a lányra néz. Liselotte sóhajt. Csönd.

LISELOTTE

Igazából... nagyon szerettem élni.

ÁLARCOS

Jól van.

LISELOTTE

De én nagyon.

ÁLARCOS

Csak?

LISELOTTE

Nem volt kivel.

ÁLARCOS

Úgy nem lehet. Úgy nehéz. Megpróbált mindent?

LISELOTTE

Igen. De nem sikerült.

ÁLARCOS

Egyedül nem lehet. Az már igaz. Sajnálom.

LISELOTTE

Nagyon... borzasztóan szerettem élni...

Csend. Álarcos feltápáskodik.

ÁLARCOS

Jobban vagyok... tehát biztos benne, hogy nem jöhet már senki?

LISELOTTE

Ha jön is, elkésett.

ÁLARCOS

Igaz. Nem szerettem az ilyen fiatal és szép utazókat. Maga nagyon csinos kis nő.

LISELOTTE

Köszönöm, kedves. Igazán.

ÁLARCOS

A csípője formás, a lába is... egészében egy formás, kívánatos teremtés.

LISELOTTE

Menjen már ilyenekkel!

ÁLARCOS

Indulhatunk?

LISELOTTE

Segít nekem?

ÁLARCOS

Mit vigyek?

LISELOTTE

Ezt a bőröndöt, meg ezt a piperetáskát... a többivel én is elboldogulok... messze megyünk?

ÁLARCOS

Nem. Egészen közel.

LISELOTTE

Akkor jó.

Álarcos felveszi a bőröndöt, a piperetáskát, Liselotte is a saját holmiját, elindulnak, Liselotte megfordul még, körülnéz. Sóhajt egy nagyot. Álarcos nem siet, udvariasan megvárja.

ÁLARCOS

Ne sírjon. A legtöbbje így rontja el a végét, ha sír.

LISELOTTE

Igaza van. Erős leszek. Erős.

ÁLARCOS

Parancsoljon.

Előre engedi Liselottét, kimennek az ajtón. Zene. Pár pillanatig zene és csönd. Majd az ajtóban megjelenik egy férfi árnyéka, kezében virág. Csönget. Semmi, a lakás néma és üres. Férfi még egyszer csönget, megnézi az óráját. Áll a virággal.

Csönget és vár.

-vége-